

[Thích Cố] Thanh Đăng

Contents

[Thích Cố] Thanh Đăng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22

[Thích Cố] Thanh Đăng

Giới thiệu

Edit + Beta: Tuyết Thể loại: Thích Cố cổ đại văn, happy ending Thanh Đăng. Điệu từ Lâm Giang Tiên. Sóng cuộn bông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-thanh-dang>

1. Chương 1

Thanh Đăng. Điệu từ Lâm Giang Tiên.

Sóng cuộn bông bênh như lụa biếc, thanh thương luật hòa khúc đàn cầm.

Đỗ quyên kêu khóc hận trời xanh, buông lơ vai gầy, thanh đăng khói lạnh.

Rèm châu rủ cồng đôi tay, gương mặt đào hoa yêu kiều.

Thong dong khẽ bước cùng tiếng tiêu, trông về khói sóng, lửa tàn soi thân ngọc.

Tháng năm tươi đẹp ———

Dịch: Dạ Lãnh (Ta vớ vẩn chỉnh một chút theo sở thích cá nhân:">)

Con đường dài vắng lặng, trăng nhạt sao mờ.

Gió đêm lành lạnh mang theo cái ẩm ướt đặc trưng của vùng sông nước, khẽ lướt qua những tảng đá tro trọi trên đường. Dân chúng hai bên đường đã sớm chìm trong mộng đẹp, chỉ còn quầng sáng le lói quanh hiu từ khách điểm Duyệt Lai.

Dưới ánh đèn mập mờ, Thích Thiếu Thương cầm chén rượu trong tay, một hơi uống cạn.

Rượu gọi là Pháo Đả Năng, từ đại mạc mang về, đáng tiếc trước mặt... lại không phải người nọ.

“Đây đã là vò thứ ba, người có tâm sự?” Thiết Thủ thanh âm vĩnh viễn trầm ổn như thế.

Thích Thiếu Thương cười rộ, mượn men say mà hỏi hân: “Tận đáy lòng người, có một người nhớ mãi không quên?”

Thiết Thủ không đáp.

Hắn chưa từng trút bầu tâm sự cùng ai, cho dù thân cận như Thích Thiếu Thương, cũng không thể.

May mắn, Thích Thiếu Thương không chờ hắn đáp lại, nói tiếp:

“Có người, người cho rằng đã hoàn toàn quên, nhưng không biết từ bao giờ, y lại vô thanh vô tức xuất hiện trong đầu.”

Hắn tự rót rượu, trong chén ẩn hiện dung nhan người nọ, thanh lãnh.

“Người cho rằng mình có thể cười, nhưng tâm lại ẩn ẩn một nỗi đau.”

Thiết Thủ nhắm mắt, thoáng thấy một tia ráng chiều hoa mỹ, cuối cùng nhin không được mà đáp: “Vay chờ đi, chờ xem khi nào thì có thể quên.”

Thích Thiếu Thương nâng chén rượu, hướng về ngọn đèn, “Chờ? Chờ và quên... rốt cuộc cái nào khó hơn?”

Thiết Thủ, “Nếu ta được chọn, ta sẽ lưu giữ người đó trong lòng, mỗi ngày lấy ra nhìn một chút...”

Thích Thiếu Thương rầu rĩ, “Như vậy, có phải rất đau khổ?”

Thiết Thủ cúi đầu nói: “Chỉ cần xứng đáng, sẽ không khổ.”

Thích Thiếu Thương ngửa cổ uống những giọt rượu cuối cùng, nghiêm nghị nói: “Mấu chốt là... chính mình cũng không biết có đáng hay không?”

Còn muốn rót thêm rượu, đã phát hiện vò rượu trống rỗng, hắn cảm thấy lồng ngực dấy lên một nỗi buồn bực khó tả, liền đứng dậy, “Người nghỉ ngơi trước, ta ra ngoài một chút.”

Vừa đẩy cửa phòng, lại nghe tiếng Thiết Thủ vọng lại ở sau lưng: “Nghe nói, tại Lâm Châu này, cứ mỗi tháng bảy, ban đêm sẽ có linh hồn mang đèn lồng xanh tìm kẻ thế mạng...”

Thích Thiếu Thương lúc này mới hiểu vì sao đêm vừa buông, trên đường liền vắng lặng không một bóng người, nhưng cũng không thấy kỳ quái, quay đầu cười: “Sao cả người cũng tin những lời đồn vô căn cứ này?”

Một mình ra khỏi khách điểm, không biết tự bao giờ bên ngoài đã ngập tràn sương mù lãnh đãng, một mảnh trắng xóa.

Trên đường ngân nga tiếng gõ mõ, cẩn thận lắng nghe, ra là canh ba giờ tỵ.

Tuy nói tháng bảy tiết trời oi bức, hắn lại chợt cảm thấy hàn ý quét tới, thấm thẳm vào cốt tủy.

Trong mơ hồ thấy ám hương vắng vát, nhẹ nhàng từng đợt, triền miên.

Thích Thiếu Thương nhớ đến lời Thiết Thủ, do dự chôn chân tại chỗ, nhất thời không biết nên tiến hay lùi.

Trong màn sương dày ẩn hiện một đám ma trời lập lòe tia xanh biếc âm u, mơ hồ, lơ lửng trên những bức tường đổ nát, trong khoảnh khắc, tiếng kim loại truyền đến, vù một tiếng, mang theo tiếng nứt vỡ ai oán, xé toạc trời đêm tĩnh lặng.

Thích Thiếu Thương không suy tư nữa, nhẹ nhàng nhảy lên, vọt theo âm thanh ám muội.

Đến thật gần, nhìn rõ đó là phủ đệ hoang phế, ven tường cỏ dại mọc lan tràn, xem ra, đã nhiều năm không người ở.

Trong sân huỳnh quang mập mờ, như quỷ ảnh lượn quanh, Thích Thiếu Thương gan lớn, cũng khó tránh vài phần ớn lạnh.

Nhưng nhớ đến tiếng nỉ non triền miên kia, đành phải nhẹ nhàng phi thân qua tường.

Không ngờ khi đáp xuống, dưới chân mềm nhũn, nhìn kỹ, thì ra trên mặt đất phủ một thảm dày đầy hoa trắng li ti.

Hoa không lá, nhụy hoa vàng điểm xuyết cho cánh hoa mềm mượt, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt.

Thích Thiếu Thương nhìn quanh quất, liền thấy ma trời lập lòe ở góc sân, đến gần, mới phát hiện đó là đèn lồng màu xanh.

Một người khoác thanh sam văn nhã, cầm đèn lồng cúi đầu xem hoa trên mặt đất.

Gió lạnh thổi đến, hoa khiêu vũ trong gió, vài cánh hoa dính trên thanh y, cũng vô lực mà tung bay.

Tựa như ánh nhìn của Thích Thiếu Thương.

Người nọ thật cảnh giác, tức thời liền phát hiện phía sau có người, chợt cứng đờ, từ từ xoay người lại.

Trong phút chốc, Thích Thiếu Thương cảm thấy ngạt thở, tim đập thật chậm, cơ hồ muốn dừng lại vĩnh viễn.

Đèn lồng tỏa ra ánh sáng xanh biếc, da thịt người nọ vẫn như ngọc, môi nhợt nhạt cong thành một đường yếu ớt, đồng tử đen thẫm thẫm như mực phản chiếu một mảnh thanh sắc, trong trẻo như thu thủy, ngời sáng tựa trăng sao.

Ánh trăng như lụa, thanh phong lững lờ, hai người nhìn nhau, không nói nên lời, đắm chìm trong những tháng ngày đằng đằng.

Đột nhiên, tí tách, từng giọt rơi trên đóa hoa. Thanh âm rất khẽ khiến hai người lập tức dời mắt khỏi người đối diện.

Thích Thiếu Thương nhìn về hướng âm thanh phát ra, đã thấy trong tay y ngân quang chợt lóe, chất lỏng đỏ sẫm từng giọt rơi xuống.

Hắn đột nhiên nhớ đến tiếng thét gào đã dẫn mình đến đây, quả nhiên phát ra từ Thần Khóc Tiểu Phủ. Chỉ là, lần này không biết lại đâm máu của ai.

Nghĩ vậy, chân mày nhíu lại.

Người nọ vô cùng nhạy bén, tức khắc khước môi khẽ nhếch, trong nháy mắt mang mặt nạ hoàn mỹ, cao giọng cười:

“Nguyệt minh thiên lý cổ nhân hi, Đại dương gia, chúng ta lại gặp nhau.”

Ý cười thần nhiên, như chưa từng trải qua tinh phong huyết vũ, như thuở đầu sơ ngộ.

Thích Thiếu Thương cúi đầu di di mũi chân trên thảm hoa, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

“Nghe nói... Đại dương gia làm bộ đầu ở Lục Phiến Môn, con đường làm quan trải dài vô tận, Cổ mỗ còn chưa kịp chúc mừng...”

“Cổ Tích Triều,” Thích Thiếu Thương chưa xót cắt ngang, “Mấy ngày nay, ta luôn tìm ngươi.”

“Tìm ta? Đại dương gia cho rằng hai đạo kia của Bát trại chủ khó mà giải tỏa mối hận trong lòng?”

Thích Thiếu Thương ngẩng đầu, thấy người nọ nhướng mày, thần sắc mỉa mai quen thuộc. Có chút tức giận, đẩy y lùi sát vào bức tường sau lưng, nghiêng rằng:

“Ta tìm ngươi, là lo lắng sau khi bị thương ngươi sẽ gặp nguy hiểm, chẳng lẽ ngươi thật sự không rõ?!”

Cổ Tích Triều không vùng vẫy, trên nét mặt thoáng một tia dao động, nhưng rất nhanh lại khôi phục nguyên trạng. Nhìn thẳng vào ánh mắt Thích Thiếu Thương gần trong gang tấc, mỉa mai cười:

“Đại dương gia hôm nay uống nhiều quá?” Y khịt mũi ngửi một chút, “A, vẫn là Pháo Đả Năng, quả là trường tình. Người Đại dương gia hiện giờ tâm tâm niệm niệm hẳn là Túc thành chủ.”

Thích Thiếu Thương nghe vậy ngậy ngẩn.

Cố Tích Triều thừa cơ khê đẩy hấn ra, cười nói: “Tư thế ám muội như vậy, nếu bị Túc thành chủ bắt gặp, Tích Triều ăn nói làm sao?”

Thích Thiếu Thương lúc này mới ý thức chính mình vừa rồi có phần lỗ mãng, đang ngượng ngập, người nọ lại cúi người, ghé vào tai hấn thì thầm:

“Rượu khiến người loạn, Đại dương gia cẩn thận.”

Hơi thở tựa hoa lan, tóc quần phát phơ trên hai má, nhồn nhột.

Thích Thiếu Thương bất động, không biết phải làm gì, một lúc lâu sau, mới trầm giọng nói: “Nửa tháng nay ở Lâm Châu gần trăm người mất tích, lần này ta và Thiết Thủ đến đây để điều tra việc đó.”

Cố Tích Triều nghe thế vung tay, lộ ra tiểu phủ đầm máu, lấy khăn trắng chậm rãi lau khô, cười nhạt như liễu mảnh, “Đại dương gia nghi ngờ ta sao?”

Thích Thiếu Thương nhìn ngón tay thon dài của y, trong thanh quang lấp lánh cơ hồ trở nên trong suốt, trên mặt dính vài vết máu, đã khô, như ẩn tích nhìn thấy mà đau lòng.

Cố Tích Triều không để ý, ném khăn vào bụi hoa, thu hồi tiểu phủ, ngoái đầu nhìn, lãnh đạm:

“Đại dương gia bây giờ không phải kẻ giang hồ, định tội phải có chứng cứ, nếu một ngày có chút manh mối, đến tra khảo Tích Triều cũng còn chưa muộn.”

Dứt lời, cầm theo đèn lồng lướt qua hấn, vạt áo tung bay, như thanh điệp.

Thích Thiếu Thương ngóng theo bóng lưng y, tuy rằng lý trí biết có điều không ổn, nhưng trong lòng vẫn vướng bận một sợi tơ, càng gỡ càng chặt, mang theo một trận đau nhức.

Hấn chậm rãi quỳ xuống, nhặt mảnh khăn trong bụi hoa, nắm thật chặt trong tay.

Trăng lệch đi, canh ba đã qua.

Hấn chưa kịp đứng dậy, đã phát hiện hoa trắng khắp nơi héo tàn trong chớp mắt, chỉ sót lại một mảnh thê lương...

2. Chương 2

Khi Thích Thiếu Thương quay về khách điểm, cuối chân trời đã hừng sáng.

Hấn ngơ ngác ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn ánh dương chói lọi ngoài cửa sổ, chợt có chút hoài nghi, đêm qua, chỉ là một hồi ảo mộng. Dưới nắng ban mai, tất cả sẽ vỡ tan thành bọt biển, không còn vết tích.

Một lúc lâu sau, mới phát hiện Thiết Thủ không ở trong phòng, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt chạm đến tờ giấy đặt trên bàn, là bút tích của Thiết Thủ:

“Có án mạng, thỉnh đến phủ đệ Vương viên ngoại.”

Thích Thiếu Thương lúc này mới thanh tỉnh, thềm than một tiếng hổ thẹn, vội vã xách kiếm lao ra khỏi cửa.

Kiến trúc hào hoa nhất trong thành Lâm Châu, không gì sánh bằng phủ đệ Vương viên ngoại.

Đại môn tráng lệ đeo khắc từ loại gỗ tốt nhất, trước cửa vững vàng hai con sư tử đá dũng mãnh, nóc nhà trải ngói lưu ly, xà cột chạm trổ hoa văn tinh mỹ, hết thảy đều xa hoa, nhưng lúc này lại ngập chìm trong cảnh tình bi thảm.

Đám thê thiếp khê trò chuyện bên ngoài phòng, nhìn thấy có người đến, liền khóc rống bi thương đau xót, ầm ĩ một khoảng không.

Thiết Thủ nhú mày, đứng dưới tàng cây dâm bụi xa xa, sắc mặt âm trầm như nước.

Thích Thiếu Thương sải bước đi đến, sợ hấn hỏi mình tối qua đã đi đâu, giành hỏi trước: “Tình hình thế nào?”

Thiết Thủ trầm giọng nói: “Ngỗ Tác ở nha môn đang khám nghiệm tử thi.”

Yết hầu Thích Thiếu Thương chợt khô đắng, bất tri bất giác nắm chặt tay.

“Người rất nóng?” Sau một lúc lâu, Thiết Thủ đột nhiên hỏi.

Thích Thiếu Thương bất ngờ không đề phòng, ngẩng đầu đáp: “Không có.”

“Tay người...”

Thích Thiếu Thương lúc này mới phát hiện lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi, thấm qua cả góc áo đang bị nắm chặt, hình thành một vết ố nho nhỏ.

Đang xấu hổ, may mắn Ngỗ Tác chạy đến thông báo, “Trên thi thể không có vết thương, cũng không có dấu hiệu trúng độc, là đột tử.”

Thiết Thủ chú ý thấy Thích Thiếu Thương lúc này mới nói lỏng bàn tay.

Hai người đi vào phòng ngủ của Vương viên ngoại nơi phát hiện tử thi, quan sát thấy ông đã quá bốn mươi, mặc trung y gấm màu lam, thân thể an tường nằm trên giường, thoát nhìn tựa đang say ngủ.

Thích Thiếu Thương thăm thở dài. Thiết nghĩ, nhân sinh dù có vinh hoa phú quý, kết quả cũng chỉ là đất cát, có gì để giành giật?

Đang cảm khái, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương quen thuộc. Tuy như có như không, tâm lại biến động.

Hắn lặng yên liếc nhìn Thiết Thủ, thấy vẻ mặt không có gì khác thường, dường như chưa phát hiện ra.

Thích Thiếu Thương cũng không nhiều lời, bất động thanh sắc tiến sát vào thi thể, mùi hương thăm kín mà thanh lãnh, một vết tích rất quen thuộc quấn quanh trong tâm trí, cuối cùng bày ra một cảnh sắc.

Dưới ánh trăng mờ, hoa trắng vụn vỡ đan xen dày đặc, một đạo thanh ảnh luyến lưu ở giữa, hoa bay trong gió nhẹ, rơi rớt trên vạt áo thanh y.

Nghĩ đến đây, chậm rãi nhắm mắt, không phát hiện Thiết Thủ mắt sáng như ngọn đuốc chăm chú nhìn hắn.

Rời khỏi phủ đệ Vương viên ngoại, Thích Thiếu Thương vội vã từ biệt Thiết Thủ, đi về hướng tiểu viện bỏ hoang đêm qua.

Hắn không phải một kẻ hay quên, nhưng dưới ánh dương, tiểu viện kia đã thất tán vào hư vô, tìm mãi không thấy.

Hắn rảo bước quanh khách điểm vô số vòng, dần dần, bắt đầu rơi vào mê loạn, dường như ngày hôm qua thật sự là một giấc mộng, hoặc giả, chính mình lúc này đang ở trong mộng.

Con đường gồ ghề trải đầy những phiến đá nhỏ, ánh tịch dương phủ lên rêu xanh một mảnh vàng chói mắt.

Thích Thiếu Thương điên cuồng tìm kiếm, hoàn toàn quên mất thời gian, chỉ thấy mặt trời ngày càng khuất sau góc tường, rồi không thấy tung tích.

Trời đất chợt tối sầm, chỉ có nơi chân trời ửng một tia ráng chiều đỏ rực. Trong khoảng khắc ấy, đèn lồng khắp phố lớn ngõ nhỏ ngời sáng, đỏ đỏ vàng vàng, chìm trong trăng nơi đáy nước.

Khi đó, những con ngõ cỗi bỏ chiếc áo tịch mịch ngày xưa, khoác lên một mảnh rộn ràng náo nhiệt, dường như vạn người trong thành Lâm Châu đều tràn ra đường. Thích Thiếu Thương bị dòng người xô đẩy, không tự chủ được mà đi theo đến bên bờ sông.

Thì ra, hôm nay là tết Nguyên Tiêu ở Lâm Châu.

Hàng năm cứ đến ngày này, dân chúng Lâm Châu sẽ chuẩn bị đèn hoa sen có viết tâm nguyện của mình rồi thả trôi trên sông. Nghe nói, nếu hoa đăng qua một đêm vẫn không tắt, nguyệt thần sẽ phù hộ cho tâm nguyện thành hiện thực.

Người ven sông càng lúc càng nhiều, đèn hoa sen cũng ngày càng dày đặc. Những ngọn đèn lung linh, tựa như ngàn vạn vì sao bập bềnh trên sóng nước. Xa xa nhìn lại, quanh ảnh huyền ảo, có chút mơ hồ, mang ý vị thanh lãnh bi thương.

Thích Thiếu Thương thờ ơ lững thững đi tới, bên cạnh là một tiểu cô nương đang quần lấy muốn bán đèn. Hắn nhìn hoa đăng muôn màu muôn sắc, thuận miệng hỏi: “Có màu xanh không?”

Cô gái hoảng sợ, tròn tròn mắt, nói: “Đèn lồng màu xanh chỉ dùng để trấn an linh hồn, ai dám bán màu này.”

Thích Thiếu Thương nghe thế chấn động, chú ý niệm mông lung chợt lóe lên rồi vụt tắt, lại không dám tiếp tục suy nghĩ. Hắn bối rối chọn đại một cái hoa đăng, trả tiền, rồi đi đến bờ sông.

Nữ hài tử sau lưng gọi to, “Phải nhớ viết tâm nguyện trong lòng của người mới linh đó!”

Thích Thiếu Thương chần chờ dừng bước, mượn bút của người bên cạnh, thoáng suy tư, đoạn viết một hàng chữ:

“Nâng chén chúc đông phong, lại cùng ung dung.”

Tìm một con đê không quá chật chội, thả đèn hoa sen trên mặt nước. Đèn hoa bập bềnh càng lúc càng xa, mơ hồ một chấm nhỏ chìm trong hồ đêm vô tận.

Thích Thiếu Thương dõi mắt theo hướng đèn hoa trôi, dần dần đi đến bờ đê ít người lui tới. Nhàn nhạt rũ lay động trong gió, vài nhành ngẫu nhiên lướt trên mặt nước, tạo thành những làn sóng lăn tăn.

Đèn hoa theo sóng dạt vào bờ, đang bập bềnh, bỗng nhiên được một cánh tay thon dài trắng nõn dưới nhàn nhạt vớt lên. Đợi đến khi Thích Thiếu Thương tập trung nhìn kỹ, cánh tay kia đã bị một mảnh thanh y che khuất.

Thích Thiếu Thương cảm thấy tim đã muốn nhảy ra ngoài, vững vàng trấn định, chậm rãi bước tới.

Ngàn vạn đèn hoa sáng lung linh, đôi mắt hẹp dài của người nọ hơi nheo lại, đồng tử thanh thanh lãnh lãnh, lưu chuyển một chút, đèn lung linh trên sóng vài phần thất sắc. Gió thổi tung tay áo xanh biếc, tóc quần đen mượt múa lượn, như sóng vỗ, vài lọn cong cong rơi xuống trước người.

Thích Thiếu Thương yên lặng ngồi cạnh y, cách đó không xa, đèn hoa ràng ngời soi trên sóng nước trong trẻo, tản ra thật dài, thực mà vô thực.

Người nọ ngẩng ngó hoa đăng trong tay, một lúc sau, khẽ cười nói: “Đây là đèn của người?”

Thích Thiếu Thương gương mặt chợt ửng hồng, may mắn trong đêm tăm tối không bị phát hiện.

Cổ Tích Triều nghiêng đầu sát vào hoa đăng, đọc hàng chữ: “Nâng chén chúc đông phong, lại cùng ung dung. Đây là tâm nguyện gì?”

Thích Thiếu Thương lấp bắp: “Ta hy vọng... có thể một lần nữa cùng người nâng chén Pháo Đài Năng.”

Cổ Tích Triều ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn hắn: “A, thì ra chữ cùng, là chỉ cùng ta sao?”

Thích Thiếu Thương không lên tiếng.

Gió thổi từng cơn, phủ lên cảnh sắc xung quanh vài phần âm u lạnh lẽo, hoàn toàn không thích hợp với chốn phồn hoa náo nhiệt cách đó không xa, song ngồi đây nhìn đằng kia ồn ào, đáy lòng lại thanh tịnh lạ thường.

Một lát sau, Cổ Tích Triều chậm rãi nói: “Ta vẫn nghĩ, Đại dương gia sẽ hối hận ngày đó ở Kỳ Đình cùng ta kết giao bằng hữu.”

Thích Thiếu Thương lắc đầu: “Chuyện đã làm, tuyệt không hối hận. Huống hồ lúc ấy... ta thật tâm xem người là bằng hữu.”

Cổ Tích Triều như có điều suy nghĩ, nghiêng đầu, quay sang nhìn hắn: “Vậy còn hiện tại?”

Thích Thiếu Thương không chút do dự: “Cũng vậy.”

Cố Tích Triều hơi ngẩng đầu lên, khoe môi bắt giác thoáng qua một ý cười.

Hai bên sông, ánh đèn mê ly soi trên sóng nước, khe dao động, bị gió đêm thổi thành một dòng xuân hoa thu nguyệt.

Không biết đã qua bao lâu, Thích Thiều Thương nhẹ giọng nói: “Ta đã tìm người cả ngày hôm nay.”

Cố Tích Triều vươn tay ngâm trong nước hồ, khuấy lên bọt sóng li ti.

“Ta dẫn Vân Tình đến xem hoa đăng,” y ngừng lại một chút, ánh mắt thanh lãnh lại lóe lên vài tia ôn nhu, “Nàng thích hoa đăng.”

Thích Thiều Thương hô hấp như ngưng đọng, trong lòng có vài phần đổ kỵ, đổ kỵ với nữ tử đã khắc sâu vào lòng y, nhớ mãi không quên.

Phát hiện chính mình có tâm tư như thế, hắn không khỏi cười tự giễu. Nói lảng đi: “Vương viên ngoại không bệnh mà chết, trên thi thể ông... ta nghĩ thấy hương hoa trong tiểu viện kia.”

Cố Tích Triều ngừng tay, nghiêng mặt hỏi: “Người lại nghi ngờ ta?”

Một làn gió thổi tung những lọn tóc quăn, che nửa gương mặt, không nhìn rõ vui hay buồn.

Thích Thiều Thương thở dài, “Tích Triều, chỉ cần người nói không phải, ta sẽ tin người.”

Cố Tích Triều hất tóc ra phía sau, đèn hoa rực sáng phản chiếu trong mắt y, thật lâu, giơ tay chỉ về phía một dải lâu các hoa lệ, chậm rãi nói:

“Đó là nơi ta lớn lên, kỹ viện lớn nhất Lâm Châu – Ngưng Hương Các.”

Thích Thiều Thương lần đầu nghe nói đến tuổi thơ đầy thống khổ của y, không khỏi run lên, trái tim cũng quặn đau.

“Ta sinh ra ở đó, độ mười tuổi thì theo hầu cận chăm sóc cho các cô nương. Cùng với ta, còn ba nam hài tử khác được mua về. Nửa năm sau đó...”

Đồng tử y dần dần co rút.

“Một người vì sơ ý để nước rửa chân quá nóng làm bỏng một cô nương, bị mấy tên hộ viện đá đến dập tim và lá lách. Một người khi chạy trốn bị bắt lại, treo ở hậu viện đánh chết...”

Thích Thiều Thương tay nắm càng chặt, móng tay đâm vào da thịt, vẫn không hay biết.

“Còn có một người... lọt vào mắt khách làng chơi, chết ở trên giường. Đến nay khi nhắm mắt, ta vẫn có thể thấy được, trên cái giường đó, không ngừng nhỏ máu...”

Nói đến đây, âm thanh đã run nhẹ.

“Lúc đó, mỗi ngày nhìn mặt trời mọc, ta đều lo lắng, không biết có thể thấy được mặt trời lặn hay không...”

Trăng khuyết tựa lưỡi liềm, như ngọc vụn vỡ phủ xuống trên mái tóc dài đen nhánh, càng khiến khuôn mặt y tái nhợt băng lãnh, linh hồn, cơ hồ khi có khi không.

Thích Thiều Thương rốt cuộc nhin không được mà vòng tay ôm y, hạ giọng nói: “Tích Triều, đều đã là quá khứ...”

Người trong lòng ngoan ngoãn đến gần trong chốc lát, đoạn khe khàng tránh ra: “Đại dương gia, ta tình nguyện để người hận ta, cũng không muốn người thương hại ta.”

Dứt lời, quật cường nhường cao mày.

“Sở dĩ ta kể chuyện này, là vì ta muốn nói cho người biết, kẻ mệnh tiện lớn lên trong hoàn cảnh thảm hại như ta, sớm đã chẳng còn quan tâm đến mạng người, kể cả chính mình. Người hỏi ta có giết người hay không? Nếu cần thiết, ai ta cũng không nương tay. Trước đây cũng vậy, sau này cũng vậy...”

Y nhìn Thích Thiều Thương, trong mắt quyết tuyệt trước sau như một, “Cho dù lần này không phải ta giết, còn có lần sau. Đại dương gia, chúng ta trọn đời không thể ở chung một chiếc thuyền, không còn cơ hội nâng chén tâm sự nữa.”

Giơ đèn hoa sen lên, y cười lạnh lùng: “Nâng chén chúc đông phong, lại cùng ung dung. Đại dương gia biết nửa câu sau là gì không?”

Thích Thiều Thương trong miệng đắng chát, không nói.

Cổ Tích Triều gần từng chữ: “Tụ tán trần thống khổ, thù hận vô biên... Ý cảnh thật chuẩn xác, phải không?”

Dứt lời bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng giơ cao, vút hoa đăng xuống sông.

Thích Thiều Thương nhìn thấy hoa đăng kia tựa sao băng rơi xuống nước, tròn trĩnh một lát, dần dần chìm trong dòng nước thăm thẳm. Hoa đăng trên sông ướm sừng ảm đạm, tản ra khói trắng lãnh đãng như sương.

Lúc này tiếng gõ mõ lại vắng vắng vang lên, canh ba đã đến.

Cổ Tích Triều đứng dậy, cúi đầu cầm đèn lồng xanh, định bỏ đi. Thành linh nghe tiếng Thích Thiều Thương vọng sau lưng:

“Tích Triều, kỳ thực ngươi cũng không sắt đá như mình tưởng tượng. Vẫn có người khiến ngươi không đành lòng xuống tay, tỷ như Văn Tình...” Thanh âm của hắn khẽ dần, khẽ dần, “Còn có... ta.”

Cổ Tích Triều thân thể cứng đờ, nhưng không dừng lại. Gió thổi thanh sam bay phấp phật, cùng đèn lồng hòa thành một mảnh thanh sắc, khiến đất trời hóa lạnh.

Thích Thiều Thương lẳng lặng nhìn bóng lưng y, tựa huỳnh quang dần dần nhòa nhạt, chợt thấy từng trận đau buốt khắc khoải. Hắn theo bản năng ôm ngực, nhưng đau, lại càng thêm đau.

Lúc này bên tai vang lên một âm thanh nặng nề.

“Ta theo ngươi cả ngày.”

Lúc này hắn mới hồi phục tinh thần, phát hiện Thiết Thủ đang đứng trước mặt.

“Ta theo ngươi cả ngày.” Hắn lặp lại, “Nhưng ngươi không phát hiện. Thích Thiều Thương, tâm ngươi đang rối loạn.”

Thích Thiều Thương yên lặng gục đầu.

“Người nọ là ai?” Không đợi hắn đáp, Thiết Thủ lại hỏi.

“Cổ Tích Triều.”

Chỉ một thoáng, Thiết Thủ cũng trầm mặc.

Thật lâu sau, mới chậm rãi nói:

“Ngươi không biết sao? Một tháng trước, Cổ Tích Triều đã chết...”

3. Chương 3

Thích Thiều Thương chấn động, chậm rãi ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy môi Thiết Thủ mấp máy, bên tai sấm chớp ùng ùng ào ào.

Qua thật lâu sau, hắn mới nghe được bản thân lên tiếng: “Y chết như thế nào?”

“Nghe nói là bị người của Phích Lịch Đường bắt, căn theo đường pháp mà xử trí.” Thiết Thủ bình tĩnh nói.

“Nghe nói?” Hắn máy móc lặp lại.

Thiết Thủ gật đầu, “Là nghe nói, thế nhưng, tin tức của Lục Phiến Môn trước nay đều đáng tin cậy.”

Thích Thiều Thương không khỏi rùng mình, hẳn hiểu rõ hình pháp của Phích Lịch Đường tàn khốc như thế nào, Cổ Tích Triều rơi vào tay bọn họ, nhất định sẽ rất thâm. Song đáy lòng vẫn ần ần le lói một tia ảo tưởng.

“Nhưng vừa rồi ta rõ ràng...” Thích Thiều Thương nhìn Thiết Thủ như van lơn, “Người cũng thấy, phải không?”

Thiết Thủ thấy hẳn vẻ mặt hốt hoảng, tự đáy lòng thở dài, “Ta nhìn thấy, là bộ dáng của y, nhưng người có tin vào quỷ thần không?”

Thích Thiều Thương lắc đầu, ban đầu còn chậm rãi, sau càng lúc càng mãnh liệt, “Không, không, ta không tin.”

Thiết Thủ thấy hẳn kích động như thế, vươn tay muốn trấn an, lại bị hẳn hung hăng gạt ra, sau một phút, đã xoay người đi một mạch đến giữa sông.

Thiết Thủ kinh hoàng, vội vàng chạy theo bắt lại, nhưng chỉ bỏ nhào vào khoảng không.

“Thích Thiều Thương, người định làm gì?” Hẳn quát.

Đã thấy người kia liều mạng bơi, đuổi theo một cái hoa đăng sắp chìm.

“Nếu hoa đăng sau một đêm vẫn không tắt, nguyệt thần sẽ phù hộ cho tâm nguyện thành sự thật.” Hẳn mơ hồ nhớ đến phong tục này của Lâm Châu, đáy lòng không khỏi thở dài một hơi thật sâu.

Một lúc lâu sau, Thích Thiều Thương ướt sũng ôm hoa đăng bơi vào bờ, chưa kịp lau khô những giọt nước trên người, đã run cầm cập bắt tay vào châm tim đèn.

Thiết Thủ thấy hẳn mắt cả buổi vẫn chưa châm được, cuối cùng nhắc nhở: “Tim đèn này đã bị ướt.”

Thích Thiều Thương lại như không nghe thấy, chỉ lẩm bẩm: “Ta có thể, có thể mà...” Vẫn tiếp tục dùng sức quẹt đá lửa, cho đến khi tay rướm máu.

Thiết Thủ thấy vậy không nhin được nữa, đoạt lấy hòn đá lửa ném thẳng xuống sông, hét lớn:

“Thích Thiều Thương, người tỉnh táo một chút, kẻ đó là cừu nhân của người, bộ dạng này của người, không sợ khiến huynh đệ dưới chín tuổi phải thất vọng sao!”

Thích Thiều Thương ôm hoa đăng, đồng tử đen lách trong nháy mắt lồm xồm xuống, như tan vào hư không, ánh trăng bạc soi rọi, cũng vẫn tối tăm không phản chiếu chút ánh sáng.

Thiết Thủ không nỡ nhìn hẳn như thế, hạ giọng: “Người tỉnh lại đi, án tử Lâm Châu vẫn còn chờ chúng ta đi tra...”

Dứt lời xoay người bỏ đi. Đi vài bước quay đầu nhìn lại, thấy Thích Thiều Thương vẫn ngậy ngốc đứng đó, căn bản không nghe thấy lời hẳn.

Dưới ánh trăng, bóng hẳn thật dài đổ trên mặt đất, run rẩy từng đợt trong gió lạnh, yếu đuối mỏng manh, tựa như chỉ cần chạm nhẹ sẽ vụn vỡ. Thiết Thủ dừng một chút, cuối cùng vẫn quay đầu đi một mạch.

Thích Thiều Thương mờ mịt ngồi xuống bên bờ sông, đầu óc hỗn loạn, cùng lúc lại rỗng tuếch, không có gì cả.

Trước mắt hiện lên vẻ mặt của người nọ: hoan hỉ khi biết mình xem y như bằng hữu, thống khổ khi hồi ức quay về, ôn nhu khi nói đến Văn Tình, quyết tuyệt khi xoay người bỏ đi... Tất cả đều sống động như thế, tựa hồ chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến y.

Hẳn nhẹ nhàng vuốt ve những chữ mình viết trên hoa đăng — Nâng cốc chúc đông phong, lại cùng ung dung.

Chữ đã bị nhòe đến không nhìn rõ, nhưng hẳn vẫn nhớ như in lời người nọ đối đáp: Tự tán tràn thống khổ, thù hận vô biên...

“Thù hận vô biên...” Hấn chậm rãi nghiêng ngẫm, mờ mịt nhìn từng cái hoa đăng trôi dạt trên mặt sông, một lúc lâu, bỗng nhiên tâm liệt phế mà rỗng lớn, chim đang yên giấc trong những tán cây ven hồ bị tiếng hét của hấn dọa, tan tác bay đi, kêu gào trong đêm tối khôn cùng.

Sáng sớm hôm sau, Thiết Thủ lại đến bờ sông, vẫn thấy Thích Thiếu Thương ngơ ngẩn ngồi một chỗ như cũ, tựa hồ tư thế cũng chưa từng thay đổi.

Thiết Thủ lác đầu đi đến bên người kia, cùng hấn nhìn ra mặt sông đầy hoa đăng chìm nổi. Chậm rãi nói:

“Rất nhiều năm trước, ta yêu một nữ tử, nghe nói nàng thích hoa đăng, lại sợ sư phụ không dám đưa nàng đi xem. Cho đến tối hôm qua, ta mới mua một cái đèn hoa sen, chỉ là... nàng đã không thể nhận được nữa...”

Nói đến đây, cười chua xót: “Thích Thiếu Thương, xem như người vận may mắn, có thể nhìn thấy hồn phách, không giống ta tâm tâm niệm niệm lâu như vậy, lại chẳng bao giờ gặp nàng trong mộng.”

Thích Thiếu Thương giật mình một chút, buồn bã nói: “Ta tình nguyện để y hùng hổ truy sát ta, cũng không muốn thấy hồn phách của y.”

Thiết Thủ thở dài đứng dậy, vỗ vỗ vai hấn: “Thế sự khó lường, không phải lúc nào cũng như ý, người không ngủ một đêm rồi, về nghỉ ngơi đi.”

Thích Thiếu Thương lác đầu: “Ta muốn chờ y ở đây, ta còn có chuyện muốn nói với y...”

Thiết Thủ trầm ngâm một lát, trầm giọng nói: “Nghe nói... chỉ xuất hiện vào buổi tối.”

Đó là một ngày dài nhất của Thích Thiếu Thương, thái dương vẫn chói lọi ngoài cửa sổ, tựa hồ sẽ không bao giờ khuất núi.

Vất vả lắm mới chịu đựng được đến lúc mặt trời lặn, hấn vội vã lao ra khỏi khách điểm, lại bị đèn lồng treo khắp phố thu hút ánh nhìn.

Đèn lồng nhen nhóm trong muôn hình vạn trạng, đèn xếp, đèn giấy, ngọc lưu ly, không thiếu thứ gì. Điều khiến Thích Thiếu Thương hô hấp nghẹn lại, là đèn lụa bình lặng ở một góc.

Thân đèn được bọc bởi một lớp lụa mỏng như cánh ve, có thể thấy mờ mờ khung đèn bằng trúc. Lụa được tinh tế cắt xếp thành những cánh hoa gợn sóng mềm mại, thoát nhìn tựa hồ đang nở rộ trên nhánh trúc, thanh nhã động lòng người.

Hấn nhận ra, đó chính là đèn của Cố Tích Triều, chỉ là màu xanh lạnh lạnh được thay bằng sắc ấm nhu hòa.

“Ông chủ, đèn lồng này có màu xanh không?” Hấn cao giọng hỏi, run rẩy trong vô thức.

“Màu xanh?” Ông chủ gương mặt nhìn hấn từ trên xuống dưới, “Vị khách quan này là người ở vùng khác đến? Lâm Châu có tập tục, đèn lồng màu gì cũng được, nhưng không thể có màu xanh.”

“Nhưng mà, rõ ràng tối qua ta thấy có người cầm thanh đăng.” Thích Thiếu Thương nhíu mày hỏi.

“Vậy ngài thật quái gở! Nghe nói trong đèn lồng phong nhập hồn phách mới có thể biến thành màu xanh, ngày mai chính là mười lăm tháng bảy, buổi tối tốt nhất ngài không nên tùy tiện ra đường.”

“Phong nhập hồn phách?” Thích Thiếu Thương lăm lăm, hỏi lại, “Vậy người cầm thanh đăng, rốt cuộc là người hay quỷ?”

“Có thể là người, cũng có thể là quỷ, bất quá nghe nói thường là thân nhân của hồn phách trong đèn. Ai, người tốt cuộc có mua đèn hay không?” Ông chủ mặt kiên nhẫn, “Không mua thì để ta dọn dẹp, âm khí dày đặc rồi.”

Thích Thiếu Thương đi khỏi hàng đèn lồng, lững thững bước về phía bờ sông. Đột nhiên, trong không khí lại thoang thoảng hương mai quen thuộc, tâm can quặn thắt, liền truy theo mùi hương kia.

Không lâu sau, tiểu viện bỏ hoang ban ngày tìm mãi không thấy lặng yên xuất hiện, ánh trăng lạnh lùng thăm đậm, hoa trắng trên đất vẫn héo tàn, quỷ lệ mà bi thương.

Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng phi thân nhảy vào, nín thở núp một góc, gương mặt kiếm tìm quang sáng xanh kia, nhưng trong tầm mắt vẫn là nhạ nhòa sắc đêm ảo não.

“Không biết đêm nay y có đến không?”

Đang thầm lo âu, phía sau truyền đến tiếng vang khê. Hấn xoay lại, chỉ thấy một người khom lưng đứng dưới gốc đại thụ cách đó vài trượng, một phần gương mặt bị tàng cây che khuất, mang vẻ âm trầm đáng sợ.

Người nọ đang vác gì đó trên vai, ném xuống đất, vật phơi bày dưới trăng.

Thích Thiếu Thương tập trung nhìn kỹ, thì ra là một người, khoác áo lụa xanh lam, là Vương viên ngoại đột tử ngày hôm qua.

Chỉ thấy người nọ thuần thực lấy cái thuổng sắt từ sau cây, bắt đầu mạnh mẽ đào hố, không lâu sau, hố đã sâu hơn một trượng, đất chất thành đống. Đào xong, liền quăng thi thể xuống hố, nhanh chóng lấp đất chôn, toàn bộ quá trình chỉ khoảng một phút, vô cùng thuần thực.

Thích Thiếu Thương đang cân nhắc có nên bước ra truy bắt hay không, chợt thấy mặt đất chuyển động kì lạ. Cúi đầu nhìn, từng đóa từng đóa hoa trắng lại nở rộ, tản ra vầng sáng quý dị.

Hấn sợ hãi nhảy dựng, trấn định một lát, lại ngẩng đầu lên. Người nọ đã đi vòng qua thân cây, gương mặt lộ ra dưới trăng sáng bao la.

“Thiệt Thủ?!”

Hấn hoảng hốt, muốn la lên, chợt thấy một bàn tay ấm áp khê khàng từ phía sau che miệng hấn lại.

Tay trắng tựa bạch ngọc, giấu giữa vạt áo xanh nhạt, trong nháy mắt nhen nhóm ngọn lửa rực rỡ trong bóng đêm thâm trầm sâu kín...

4. Chương 4

Thích Thiếu Thương như đắm chìm trong mộng, dù bàn tay kia đang đặt trên môi, vẫn không dám quay đầu lại.

Là mộng cũng tốt. Hấn sợ quay đầu nhìn thấy không phải y, sợ tất cả cuối cùng sẽ vụn vỡ...

Bên kia, Thiệt Thủ cũng đã thu dọn xong, rào bước quanh gốc cây hai vòng. Lúc này, trên cây dần xuất hiện hoa trắng chi chít, rất nhanh đã tràn ngập một mảnh, đẹp đến kì dị.

Thiệt Thủ tiện tay hái một đóa, đưa lên chớp mũi ngửi, hài lòng gật đầu, xoay người đi khỏi tiểu viện. Thích Thiếu Thương biết nội lực Thiệt Thủ thâm hậu, rất sợ sẽ liên lụy đến người phía sau mình, núp trong bụi cỏ đến thở cũng không dám, cho đến khi thân ảnh của hấn mất hút.

Người phía sau rút tay về, chậm rãi đứng dậy. Thích Thiếu Thương nhin không được quay đầu lại nhìn xuống đất, chỉ một mảnh âm u, không thấy bóng người.

Thích Thiếu Thương trong đầu như sét đánh sấm dội, hận không thể rống to, chỉ dè nén trong tâm, để nỗi đau gặm nhấm tâm hồn, thống khổ khôn nguôi.

Hấn đứng dậy chậm rãi bước về phía y, thật cẩn thận, như đến gần một viên trân châu dễ vỡ.

Giờ phút này, không trăng, không sao.

Người nọ vẫn cầm đèn lồng xanh, bao bọc bằng vải bông mỏng, trong bóng đêm tản ra thứ ánh sáng ám muội. Không biết ở nơi đó phong nhập hồn phách của ai, là chính y sao?

Một trận gió thổi tới, dậy hương hoa, lại mang theo mùi vị thê lương quanh quẩn, khiến hương hoa cũng thấm đẫm chua xót.

Thích Thiếu Thương nghĩ y ở Phích Lịch Đường nhất định chịu vô số cực hình mà chết, tim không nhin được đau thắt như ai đó vô xé, ngóng nhìn đôi mắt sáng ngời, nhẹ nhàng nói:

“Tích Triều, có phải người có tâm nguyện gì chưa thành?”

Cổ Tích Triều tim loạn nhịp, lông mi dày rậm khẽ lay động, gương mặt cười nói: “Đại dương gia tự đứng lại ôn nhu như thế.”

Thích Thiếu Thương rót cuộc không thể kiềm chế nữa, đột ngột lao tới nắm chặt lấy hai tay y, vội vàng nói: “Người nói cho ta biết, Tích Triều, nói cho ta biết, phải làm gì để giúp người!” Thanh âm khàn đi vì kích động.

Cổ Tích Triều mắt thấy đèn lồng trong tay đã sắp rơi xuống đất, cố gắng vùng ra, đáp lung tung: “Giúp ta? Rất đơn giản, để ta giết người.” Âm cuối hơi khê, trong giọng nói hoàn toàn không có sát khí.

Không ngờ Thích Thiếu Thương rút tay về, sau lập tức rút Nghịch Thủy Hàn sáng loáng đưa đến trước mặt y.

Cổ Tích Triều hoảng hốt nhảy dựng, trấn định một lát mới miễn cưỡng cười: “Ta thuận miệng nói thôi, bao năm vật đổi sao dời, mạng người với ta mà nói sớm không còn giá trị.”

Nâng mắt đã thấy Thích Thiếu Thương thống khổ nhìn y, đáy lòng thầm cảm thấy khó hiểu.

Edit: Tuyết

Thích Thiếu Thương chậm rãi thu kiếm, hạ giọng hỏi: “Tích Triều, một mình người... cô đơn không?”

Cổ Tích Triều cúi đầu cười, thản nhiên nói: “Ta đã quen cô đơn.”

Thích Thiếu Thương nhớ đến y cả đời cơ khổ, cuối cùng không được chết khi răng long đầu bạc, khoe mắt nhất thời chua xót, lệ đã chực tràn. Trong lòng bách chuyển thiên hồi, nhưng không cách nào nói hết.

Trong thoáng chốc, ánh trăng thanh lãnh ló ra từ cụm mây dày, xuyên qua cành lá rơi trên thảm hoa, những đốm sáng lay động theo gió. Trong lúc hẩn vô tình liếc xuống mặt đất, chợt phát hiện hai cái bóng thon dài, là hai cái! Hẩn hoan hỉ cơ hồ muốn nhảy cẫng.

Cổ Tích Triều thấy hẩn chợt bị chợt hỉ, theo bản năng lui về phía sau nửa bước. Song Thích Thiếu Thương đã lao đến gắt gao ôm y, vẫn còn lẩm bẩm: “Thì ra người không chết! Không chết! Thật tốt quá!”

Cổ Tích Triều lúc này mới hiểu được nguyên do của hàng loạt biểu cảm mà hẩn vừa trải qua, quả nhiên hẩn cho rằng y đã chết. Đang cười, bỗng nhiên có cảm giác từng giọt ẩm nóng rơi trên cổ, lòng y căng thẳng, từng đợt từng đợt âm áp nhẹ nhàng lan tỏa, hòa tan vào hàn ý.

Thích Thiếu Thương vui mặt thật sâu vào trong mái tóc quăn. Giờ khắc này, bất cứ ai, bất cứ chuyện gì, ân oán nào cũng không thể ngăn cách bọn họ, thậm chí... cả không khí.

Hẩn chưa bao giờ đắm chìm trong thỏa mãn hẩn hoan như thế, chỉ hy vọng thời gian ngừng trôi, để khoảnh khắc hóa vĩnh hằng.

Cổ Tích Triều bị siết đến nghẹn khí, thấy hẩn kích động, lại không đành lòng đẩy ra, thật lâu sau, vẫn thấy đối phương chưa có ý buông tay, rốt cục nhin không được nhẹ giọng nói: “Đại dương gia không muốn biết chuyện gì xảy ra với Thiết Thủ sao?”

Thích Thiếu Thương lúc này mới nhớ đến hành vi quỷ dị của Thiết Thủ, rùng mình sợ hãi, lập tức nói lỏng tay: “Đúng rồi, vì sao hẩn lại chôn Vương viên ngoại dưới tàng cây?”

Cổ Tích Triều khó khăn lắm mới được tự do, nhanh chóng cúi đầu nhìn thanh đăng trong tay, thấy vẫn sáng như trước, nhẹ nhàng thở phào:

“Đó không phải là Thiết Thủ.”

Thích Thiếu Thương tròn hai mắt, “Cái gì?”

“Là Cửu U.”

Cổ Tích Triều khẩu khí lạnh nhạt, như đang nói một chuyện rất bình thường, hoàn toàn không để ý tới Thích Thiếu Thương miệng đã há hốc, đột nhiên vật áo xanh phát lên, một đạo ngân quang màu bạc mang theo tiếng gào thét của quỷ thần phóng thẳng đến gốc cây kia.

Thích Thiếu Thương cố khép miệng, đã thấy ngân quang đánh trúng thân cây, tung tóe từng đợt hoa lửa li ti, tản ra mùi khét gay mũi.

Hắn còn chưa nhìn rõ, ngân quang đã mau chóng quay về, xoay tròn trong tay Cố Tích Triều, là Thần Khốc Tiểu Phủ.

Cố Tích Triều dùng ngón tay chế trụ tiểu phủ, Thích Thiếu Thương đang định mở miệng, đột nhiên nhìn thấy một dòng chất lỏng chảy theo lưỡi tiểu phủ nhỏ giọt xuống thảm hoa, đổ đến lóa mắt.

Ngẩng đầu lên, hoa trắng trên cây đã lặng lẽ úa tàn, lan tràn trên đất tựa nước chảy, trong giây lát, xung quanh một mảnh khô vàng, giống như cảnh tượng ban đầu.

Thích Thiếu Thương há miệng thở dốc, vô số nghi vấn kéo đến, lại không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu...

5. Chương 5

Cố Tích Triều lau sạch tiểu phủ cất vào trong túi, thấy phía sau vắng lặng, khó hiểu quay đầu nhìn, lại gặp Thích Thiếu Thương ánh mắt ngập một mảng mê man, liền khẽ cười:

“Đại dương gia có phải muốn hỏi ta, đó rõ ràng là Thiết Thủ, sao lại nói là Cửu U?”

“Còn nữa, Cửu U không phải đã bị chúng ta liên thủ giết chết, vì sao lại xuất hiện ở dương thế? Hoa kia lại là thứ ma quái gì...”

Thích Thiếu Thương liên tục gật đầu.

“Đại dương gia, mời.”

Cố Tích Triều nhanh nhẹn đi đến dưới tàng cây, giơ thanh đăng lên.

Thích Thiếu Thương lúc này mới phát hiện, hoa trắng trên cây nhìn xa rất đẹp mắt, nhưng đến gần lại vô cùng đáng sợ.

Trong mảnh hoa trắng úa tàn, từng cành cây lồng vào nhau không ngừng chuyển động như kinh mạch, một chỗ vừa bị tiểu phủ khảm phá, dòng chất lỏng đỏ sẫm ào ào chảy ra, không ngừng nhỏ giọt trên thảm hoa, trong không khí quánh đặc mùi máu tanh.

“Cái cây này...” Thích Thiếu Thương thất thanh kêu lên.

“Cây này gọi là Huyết Lạc, sống nhờ máu người, hoa Huyết Lạc nở rộ mặc dù trắng thuần không tỳ vết, lại chứa kịch độc.”

Cố Tích Triều hái một đóa hoa trắng chưa kịp héo rũ, cẩn thận tách thân hoa, bên trong chảy ra chất lỏng đỏ như máu.

“Chỉ cần cho một giọt nước này vào miệng, sẽ khiến người ta hôn mê ngay lập tức, giả dấu hiệu đột tử.”

Thích Thiếu Thương hốt hoảng, “Ý người nói, Vương viên ngoại căn bản không chết? Là... là... Thiết Thủ chôn sống ông ta?”

Nói tới đây không khỏi rùng mình, liền vén tay áo định đi cứu người.

Cố Tích Triều vội vàng giữ chặt hắn.

“Vô ích, chỉ cần người bị chôn xuống, rễ Huyết Lạc sẽ quấn chặt lấy, hút cạn máu. Cho dù bây giờ người có đào lên, cũng chỉ còn một đồng xương khô mà thôi.”

Dứt lời, thấy Thích Thiếu Thương oán giận nhìn y, lòng hiểu hắn đang trách y thấy mà không cứu, liền thần nhiên nói:

“Ta phải bảo hộ an toàn cho Văn Tình. Cho nên, chỉ có thể tận nhân sự, thỉnh thiên mệnh.”

Thích Thiếu Thương nhìn thanh đăng trong tay y, “Đó là Văn Tình cô nương sao?”

Cổ Tích Triều gạt đầu, trong mắt thoáng một nét ôn nhu. “Đến đêm mai, nàng sẽ được siêu thoát.”

Thích Thiếu Thương thấy khóe mắt y ẩn hiện một vầng thâm, nhất định đã nhiều ngày không ngơi nghỉ, tâm sinh thương tiếc, đang muốn mở miệng, thỉnh thoảng nghe văng vẳng tiếng gõ xa xa, thì ra đã đến canh tư.

Cổ Tích Triều khẽ biến sắc, cầm thanh đăng nói: “Đại dương gia, sắc trời đã tối, người nên trở về sớm.” Dứt lời thân ảnh vừa động, đã cách xa một trượng.

Thích Thiếu Thương không để y chạy thoát, lập tức đuổi theo.

Hai người đến bờ sông đêm qua thả đèn, trên mặt sông vẫn nổi chìm vô số đèn hoa sen, mang những tâm nguyện tốt đẹp.

Thích Thiếu Thương nhớ đến hoa đăng đã chìm của mình, đáy lòng ảm ảm một cảm giác bất an.

Liếc nhìn người nọ, lúc này đang chăm chú nhìn mặt sông, đồng tử trong suốt lay động những đốm sáng, tựa như một hải đồng chuyên tâm.

Thích Thiếu Thương trong lòng hiện ra vô số nghi vấn, nhưng không vội mở miệng hỏi.

Trải qua một đêm kích động, cuối cùng hắn đã hiểu, chỉ cần y còn sống, yên lành ngồi cạnh mình, những chuyện khác, đều không quan trọng.

Gió nhẹ thổi qua, mặt hồ gợn sóng. Hoa đào bên bờ khoe sắc, cánh hoa lả lướt trong gió, khẽ khàng rơi xuống mái tóc quần của Cổ Tích Triều.

Thích Thiếu Thương không nhịn được mà thay y phủi hoa, đầu ngón tay ảm ảm nhẹ nhàng lướt qua trán, trong chớp mắt, chạm cả vào tim Cổ Tích Triều, loạn nhịp.

Y ngượng ngập nghiêng đầu, khiến tay Thích Thiếu Thương hươ vào khoảng không. Nhẹ giọng nói: “Đại dương gia có nhớ câu hỏi ở Ngự Trì Tử không?”

Thích Thiếu Thương gạt đầu.

“Ta hỏi người, trước khi chết muốn gặp người nào. Ngày đó ở Phích Lịch Đường, thập tử nhất sinh, rốt cuộc ta đã biết đáp án của mình.”

Thích Thiếu Thương gục đầu, nghiêm nghị nói: “Nhất định là Văn Tình cô nương.”

Cổ Tích Triều khẽ lắc đầu, “Bộ dáng chật vật như thế sao có thể nhấn tâm để nàng nhìn thấy. Một khắc đó, người ta muốn gặp nhất... là người.”

Tim Thích Thiếu Thương đập mạnh.

Cổ Tích Triều khóe môi khẽ cong, tiếp tục nói: “Có lẽ Đại dương gia luôn xuất hiện lúc nguy hiểm, ẩn tượng này đã khắc sâu trong tâm trí. Chỉ tiếc, lúc đó người xuất hiện không phải Đại dương gia, mà là Cửu U.”

Thích Thiếu Thương trừng hai mắt, “Hắn không phải đã bị chúng ta...”

“Đấy chẳng qua là thân thể hắn. Ta từng luyện ma công, tâm pháp có nói: nếu như có thể đạt được cảnh giới cao nhất, có thể bạch cốt sinh nhục, cải tử hoàn sinh. May mắn hắn ngày đó bị thương nặng, công lực tạm thời không thể khôi phục, chỉ là một luồng u hồn mà thôi.

Hắn bức ta trợ hắn luyện công. Ta vô đồng ý trước, được hắn dùng huyền thuật cứu thoát khỏi Phích Lịch Đường, mang đến Lâm Châu, dưỡng thương suốt ba tháng mới có thể hành động.”

Cổ Tích Triều lạnh nhạt nói xong, khẩu khí như đang tường thuật một chuyện hết sức bình thường, Thích Thiếu Thương lại nắm tay thật chặt, đứng lên. Nhớ đến những khổ sở y đã trải qua, tâm như lạc vào mê cung rối rắm.

“Sau khi khỏi hẳn, ta dùng kế trốn thoát. Cửu U từng uy hiếp nếu không thấy ta, sẽ bắt hồn phách Văn Tình. Cho nên, sau khi ta thoát thân, lập tức thỉnh cao tăng từ Lâm Châu tự đem linh hồn Văn Tình nhập vào thanh đăng.”

Y ngẩng đầu nhìn lên trời thăm thẳm, trên mặt hiện ra một nụ cười ôn nhu.

“Đại sư từng nói, Văn Tình ngày đó tự vận, vốn phải đắm chìm trong địa ngục trầm luân. Nhưng chỉ cần một người vô cùng yêu nàng ngày đêm bảo vệ cho thanh đăng không tắt, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, nàng sẽ được siêu thoát.”

“Cho nên bốn mươi chín ngày qua ngươi không hề chớp mắt?” Thích Thiệu Thương tiếp lời, lòng đầy lên một trận đau xót.

Cổ Tích Triều cười không đáp, gò má tiều tụy tản ra vàng sáng nhè nhẹ dưới ánh trăng.

Thích Thiệu Thương tận đáy lòng thở dài một hơi thật sâu.

Cổ Tích Triều thấy hần thần sắc phiền muộn, tưởng hần đang tiếc hận những người vô tội đã chết đi, nói: “Khi ta phát hiện tung tích của Cửu U, hần đã trồng Huyết Lạc trong tiểu viện bỏ hoang kia, ma công tốt đỉnh chỉ có thể dùng thứ yêu hoa này để luyện thành.”

Ta lặng lẽ quan sát mấy ngày, phát hiện công lực của hần yếu nhất vào canh ba, nên mỗi đêm nắm lấy thời cơ này đến đó hủy hoa. Canh tư Cửu U luyện công, khi đến đã thấy hoa úa tàn trên đất, chắc chắn vô cùng tức giận.”

Dứt lời đắc ý nhoen miệng cười, chỉ một thoáng như xuân phong mơn man trên gương mặt. Thích Thiệu Thương nhìn mà ngẩn người, một lúc lâu sau, mới nhớ đến mối nghi ngờ:

“Vậy Thiết Thủ hẳn...”

“Hắn bị Cửu U phụ thể, một đêm trước dùng hoa Huyết Lạc khiến Vương viên ngoại hôn mê, hẳn là bị gì đó ngăn trở, đêm nay mới đem người đến nuôi cây. Cửu U bị ta hủy Huyết Lạc nhiều lần, cản trở việc luyện công, không thể tu thành hình người, tạm thời chỉ có thể bám vào thân thể kẻ khác làm chuyện ác.”

Thích Thiệu Thương nghĩ Thiết Thủ một đời chính trực, hiện giờ lại bị yêu vật mê hoặc làm chuyện thương thiên hại lý, lòng không khỏi cảm thấy ảm đạm. Trong đầu lại xuất hiện một suy nghĩ:

“Vậy vì sao Cửu U không nhập vào người người?”

Cổ Tích Triều nói, “Trong sách có viết, chỉ có người sinh ngày âm tháng âm mới có thể làm vật dẫn.” Nói đến đây, ngừng một chút, lơ đãng hỏi: “Không biết Đại dương gia sinh ngày mấy?”

Thích Thiệu Thương từ nhỏ đã không còn cha mẹ, tất nhiên không hề có ấn tượng về việc này, nghĩ cả buổi mới nói: “Hình như là tháng tám.”

Cổ Tích Triều nhẹ nhàng thở phào, “Hoàn hảo, Lâm Châu cũng không có quá nhiều cao thủ, ngày mai chỉ cần khống chế Thiết Thủ là được.”

Thích Thiệu Thương quay đầu về phía y, “Ngươi muốn khiêu chiến với Cửu U?”

Cổ Tích Triều nheo mắt nói, “Ngày mai là mười lăm tháng bảy, uy lực của hoa Huyết Lạc sẽ phát huy đến cực hạn, nếu không ra tay, vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội.”

“Ngươi nắm chắc phần thắng?”

Cổ Tích Triều nhượng mày: “Dù chỉ có nửa phần cơ hội thành công, ta cũng không ngại thử một lần. Còn dễ chịu hơn cả đời bị hần quấy rầy.”

Thích Thiệu Thương giật mình, trầm giọng hỏi, “Lỡ như không thành công?”

“Chỉ cần Văn Tình bình yên rời khỏi, ta còn bản khoản cái gì. Thất bại, cùng lắm thì ra đi cùng nàng.”

Thích Thiệu Thương không hỏi tiếp, trong lòng tựa hồ có muôn vàn dây gai chằng chéo, rối bời.

“Chi bằng để ta cùng ngươi.” Hần nghe thanh âm mình hoảng hốt.

Lời vừa ra khỏi miệng, gánh nặng trong lòng được lấy đi, mớ tơ vò rối rắm tản ra, thành những dải lụa mềm xuôi theo dòng chảy.

“Đại dương gia không nên xen vào việc của người khác.”

Người nọ trầm giọng đáp, khẩu khí không còn mang ý trào phúng như trước kia.

Thích Thiếu Thương nâng mắt nhìn mặt hồ sóng gợn lăn tăn, “Liên Vân Trại giao cho Lão Bát, Hồng Lệ cũng gả cho Tiểu Yêu, ta không có gì vướng bận.”

Hắn chờ một lát, lại nói: “Huống hồ... ta muốn cùng người song kiếm hợp bích một lần nữa.”

Bờ môi nhạt của Cố Tích Triều khẽ nhếch lên, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng, đồng tử trong veo phẳng phất một tầng hơi nước.

Ánh trăng lơ mơ khẽ lay, mang vẻ yêu kiều tĩnh lặng như mộng. Trăng dát trên mặt sông thành thang một lớp vàng lóng lánh, nổi bật mảnh non nước hữu tình, hai người sóng vai ngồi cạnh nhau, như bước ra từ thi họa.

Cho dù ngày mai có kinh tâm động phách thế nào, giờ khắc này, trăm hoa đua nở, gió đêm xào xạc những tán cây, sóng nhỏ nhấp nhô, xuân ý triền miên, tựa yên hoa tam nguyệt*...

*sương khói tháng ba

6. Chương 6

Những tia nắng sớm xuyên qua tầng mây nhạt, Cố Tích Triều theo Thích Thiếu Thương trở về khách điếm Duyệt Lai.

Đầy đại môn khách điếm sồn cũ, có chút ngăn ngại.

Y lâu nay thanh lãnh, không thích đồng hành cùng ai. Khi Thích Thiếu Thương đề nghị về khách điếm nghỉ, ban đầu y cự tuyệt. Nhưng người này lại trịnh trọng khác thường: “Tích Triều, người cần bồi dưỡng tinh thần, ban đêm mới có khí lực đấu với Cửu U, nếu không sẽ liên lụy đến Văn Tinh cô nương.”

Chỉ một câu, đã khiến y thuận theo.

Cố Tích Triều phát hiện, Thích Thiếu Thương có khả năng tuyệt xử phùng sinh*, tài ăn nói cũng không tệ, chỉ là trước kia không được phát huy mà thôi.

*Bị bức vào đường cùng vẫn có thể sống sót

Thích Thiếu Thương cẩn thận dẫn y đi lên cầu thang u ám, đúng lúc Thiết Thủ đẩy cửa đi ra, đôi bên chạm mặt, tim đập nhanh như ngựa tung vó.

Dưới ánh nắng leo lắt, Thiết Thủ mắt sáng như đuốc đảo một vòng trên người Cố Tích Triều, đoạn thăm dò Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương lập tức nụ cười nở rộ như hoa: “Tích Triều y không sao.”

“Tích Triều...” Thiết Thủ im lặng nghiền ngẫm cách xưng hô này, liên tưởng đến trước đó khi Thích Thiếu Thương nghe tin người đã chết cứ chỉ điện cuồng, trong lòng mình bạch vài phần, khóe miệng không khỏi tràn tiểu ý.

Cố Tích Triều nhạy cảm sắc bén, lập tức hiểu ngay, biết hắn đang nhạo mình, trong lòng không vui, lạnh lùng nói: “Sao, ta không chết, Thiết nhị bộ đầu rất thất vọng?”

Thiết Thủ tránh ánh mắt khiêu khích của y, lãnh đạm: “Nếu người không phạm quốc pháp, chết hay không liên quan gì đến ta?”

Cổ Tích Triều nhướng mày, Thích Thiều Thương nhanh chóng cười trừ giữ chặt tay y: “Tích Triều, người đã mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi đi.”

Cổ Tích Triều thấy hần thành khẩn, không đành lòng gây chuyện, hừ lạnh một tiếng rồi đi cùng hần.

Thiết Thủ trầm ngâm một lát, cũng xoay người bước theo sau.

Phòng khách điểm vốn rộng rãi, nhưng khi hai người ánh mắt trao nhau hận ý bước vào, không khí quánh đặc đến ngọt ngào khó thở.

Thích Thiều Thương hiểu nguyên nhân sâu xa, đành phải làm như không thấy mà chuẩn bị giường, thăm nghĩ, nếu hai người họ có thể dàn xếp, thiên hạ tất thái bình.

Cổ Tích Triều cẩn thận đặt thanh đăng trên bàn, tay vuốt ve hoa văn trên vải. Ban mai phủ lên gương mặt y một lớp nhu hòa, vẻ cay độc khi trước hóa thành hư không.

Một lúc sau, Thích Thiều Thương chuẩn bị xong, đến bên cạnh y nói: “Tích Triều, nghỉ ngơi một chút.”

Thiết Thủ đứng cạnh cửa lần đầu tiên nghe thấy Thích Thiều Thương ngữ điệu ôn nhu như thế, cười thầm trong bụng.

Cổ Tích Triều đứng dậy, ánh mắt hãy còn lưu luyến thanh đăng trên bàn, Thích Thiều Thương vội trấn an: “Yên tâm, ta sẽ chăm sóc Văn Tình cô nương thật tốt.”

Lời vừa thốt ra, ngay lập tức có cảm giác không ổn, nhưng còn chưa rõ là không ổn ở đâu, thân ảnh màu đen đã phóng đến.

Nhưng Cổ Tích Triều còn nhanh hơn, xoay người nắm chặt đèn lồng, tay còn lại xuất chưởng, điện chớp lửa lóe, chưởng ảnh bay tán loạn.

Thích Thiều Thương lúc này mới phát hiện mình nói hớ, hối hả đem thân mình ngăn giữa hai người.

Cổ Tích Triều vẫn cầm chặt đèn lồng, vội vàng cúi người kiểm tra, nộ khí xung thiên: “Thiết bộ đầu muốn thế nào?”

Thiết Thủ căn bản chỉ muốn đến xem thử, không ngờ Cổ Tích Triều động thủ trước, bản năng của người luyện võ khiến hần ra tay đánh trả. Giờ phút này tỉnh táo lại, hối hận đã quá kích động, lui về sau vài bước, chậm rãi đáp:

“Văn Tình nàng... ở trong đèn lồng này?” Nói xong, ngay cả mình cũng hiểu câu hỏi vừa rồi ngớ ngẩn đến ngần nào.

Cổ Tích Triều lãnh đạm: “Văn Tình là thê tử của ta, liên can gì đến người?”

Thiết Thủ thẹn quá thành giận, nhất thời đánh mất vẻ điềm tĩnh cổ hữu, dần giọng: “Nếu không phải vì người, Văn Tình sẽ không chết!”

Cổ Tích Triều lập tức mỉa mai: “Nếu không phải Thiết bộ đầu chiếm tiền cổ hậu*, Văn Tình sẽ không quen biết ta.”

*do dự lưỡng lự

Nói đến đây, nhướng mày trào phúng: “Lại nói, Cổ mỗ còn phải cảm tạ người đã se duyên tơ hồng xây tổ uyên ương.”

Thiết Thủ nhất thời uất nghẹn, sắc mặt ửng đỏ như sung huyết.

Hai người trừng mắt lạnh lùng giằng co giữa phòng. Thích Thiều Thương có ý giải hòa, nhưng vô kế khả thi.

Đang trong tình thế khó xử, nha môn có người báo: “Không thấy thi thể của Vương viên ngoại.” Thiết Thủ chấn động, vội vàng lao ra ngoài.

Vừa bước ra đến cửa, Cổ Tích Triều sau lưng cao giọng nói: “Hài của Thiết bộ đầu dính bùn nhão, hay là tối qua đi đâu sao?”

Thiệt Thủ ngậy ra một lúc, cúi đầu nhìn hài, quả thế.

Đường Lâm Châu trải đá, bản thân không hề đi nơi khác, lý do gì hài lại dính bùn? Hẩn cau mày, trăm ngàn câu hỏi không được giải đáp.

Thích Thiếu Thương tất nhiên tường tận ngọn nguồn, nhưng biết hẩn bị yêu hồn phong nhập, thân bất do kỷ, không nỡ vạch trần, chỉ nháy mắt với Cố Tích Triều, ngăn y tiếp tục nói.

Thiệt Thủ mình tư khổ tướng thế nào cũng không nắm được mấu chốt, đầu đau muốn nứt ra, lão đảo bước đi.

“Cái này đủ phiền hẩn cả ngày rồi.”

Cố Tích Triều như hài đồng bướng bỉnh cười, lại cẩn thận đặt thanh đăng trên bàn, đến bên giường ngoan ngoãn nằm xuống.

Thích Thiếu Thương cương chiều lắc đầu, bước đến đắp chăn lên người y.

Đã bao ngày bôn ba vất vả, Cố Tích Triều vừa nằm xuống đã ngủ thật say.

Dần mất đi tỉnh táo, mắt nhúu lại, chân mày dày hơi nhướng lên, chỉ cần thoáng nhìn cũng nhận ra tâm đang loạn.

Dường như đang nằm mơ, gương mặt không ngừng co giật, khóe mắt ướt ươn ướt, Thích Thiếu Thương vươn tay nhẹ nhàng lau đi. Giọt nước mắt trong trẻo theo ngón tay hẩn thấm vào da, truyền thẳng đến tim, lòng co rút đón đau.

“Vân Tình... Đừng đi... Đừng bỏ rơi ta...” Cố Tích Triều chợt nỉ non vài tiếng. Thích Thiếu Thương nghiêng đầu nhìn, thấy y hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt thống khổ căng thẳng, hẩn là đang gặp ác mộng.

Hẩn do dự nắm tay y, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không đi... Người an tâm ngủ.”

Cố Tích Triều mở mắt, hoảng loạn, hiển nhiên là thần trí bất minh.

“Nàng đi rồi... Nàng vẫn bỏ rơi ta, từ nay về sau đất trời rộng lớn, chỉ còn một mình ta...”

Thích Thiếu Thương rút cuộc nhìn không được, cúi người khẽ ôm y vào lòng, cảm nhận rõ ràng dáng người xương xương lạnh lẽo khiến hẩn không ngừng lấp bắp sợ hãi, lại càng ôm chặt hơn, dịu dàng an ủi:

“Không sao, còn có ta, ta sẽ ở bên cạnh người...”

Cố Tích Triều giật mình vùng vẫy, nhưng chung quy lại lưu luyến hơi thở ấm áp trên người đối phương, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thích Thiếu Thương cứ thế mà ôm y, cho đến khi cánh tay tê cứng vẫn không buông ra.

Bất luận thế nào, chí ít là giờ khắc này, hẩn có thể sưởi ấm cơ thể băng hàn, an ủi trái tim thống khổ của y; giờ khắc này, y thật sự cần hẩn.

Ánh sáng vụn vỡ xuyên qua cửa sổ rơi rớt bên giường, tản ra hai bóng dáng mờ mờ, nơi nơi tĩnh lặng, dường như thế giới này chỉ có hai người bọn họ...

Khi Cố Tích Triều tỉnh lại, mặt trời đã ngã về tây, Thích Thiếu Thương đang ngồi trước bàn xuất thần ngậy đại nhìn thanh đăng.

“Sao ta lại ngủ lâu như vậy?” Y ngồi dậy, chợt có vài hình ảnh lướt qua đầu, lại không thể nhớ ra.

Thích Thiếu Thương vội vàng đến bên giường, ôn hòa hiền hậu cười: “Hẩn là mấy ngày nay đã quá cực khổ.”

Cố Tích Triều đứng lên vươn vai, thấy thần thanh khí sảng, thoải mái nói, “Đúng vậy, lâu lắm rồi không được ngủ một giấc tròn.”

Dứt lời nhìn thanh đăng trên bàn, âm thầm tự trách vì sao ở bên hẩn lại yên lòng như thế.

Lúc này, những tia ráng chiều cuối cùng lưu luyến vương trên khung cửa, xung quanh một mảnh tiêu điều xơ xác, màn đêm lạnh lùng lại đến.

“Chúng ta xuất phát thôi.” Thích Thiếu Thương ngửa mặt nhìn sắc trời, trầm giọng nói.

Cố Tích Triều lại không đáp.

Thích Thiếu Thương kỳ quái quay đầu, thấy y sắc mặt nghiêm trọng đứng yên, như đang cân nhắc điều gì.

“Tích Triều?” Thích Thiếu Thương đến trước mặt y nhẹ nhàng gọi.

Y ngẩng đầu, ánh mắt toát vẻ mê man, lập tức lại khôi phục thần tình trấn tĩnh, khéo môi miễn cưỡng nhếch:

“Mười lăm tháng bảy, âm khí đại thịnh, Đại dương gia, ta không nắm chắc, chi bằng...” Lời còn chưa dứt, tay nhanh như chớp điểm huyết đạo của Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương nhanh nhạy nghiêng người tránh đi. Khi đó công phu hai người vốn ngang nhau, Cố Tích Triều đột kích thất thủ, ngây dại.

“Người đang thắc mắc vì sao ta có thể tránh?” Thích Thiếu Thương mỉm cười, “Bởi vì thật khéo, vừa rồi ta cũng muốn làm vậy.”

Cố Tích Triều nhướng mắt nhìn hắn.

“Đối diện cường địch, đương nhiên muốn bảo vệ đối phương an toàn, bất quá bây giờ ta đã từ bỏ ý niệm ấy.” Thích Thiếu Thương chậm rãi nói, “Bởi vì ta không muốn... để người một mình cô đơn trên cõi đời này.”

Hắn chậm rãi chấp tay, “Tích Triều, từ nay về sau, chúng ta sống cùng sống, nếu phải chết... thì cùng chết...”

Cố Tích Triều rũ mắt, đồng tử trong suốt lại hừng hực một tầng sương mù mỏng, thật lâu sau, mới khẽ khàng:

“Được.”

Ánh trăng tản ra nguyệt quang vàng nhạt dần lên cao, đó là trăng thượng huyền, lại như trăng hạ huyền ảm đạm trong hoang viện.

*Trăng thượng huyền và hạ huyền đều là trăng lưỡi liềm, nhưng thượng huyền là vào mùng 7, 8 âm lịch, hạ huyền là vào mùng 23, 24 âm lịch.

Qua canh ba, Huyết Lạc lại mãnh liệt khai hoa, dọa Thích Thiếu Thương sợ nổi da gà, bất an nói: “Tích Triều, đêm nay bao giờ thì Văn Tình cô nương được siêu sinh?”

Cố Tích Triều cầm thanh đăng ngồi trên ghế đá ở tiểu viện, nhìn hoa trắng như yêu mị ùn ùn kéo đến trong nháy mắt, trầm giọng đáp: “Ta cũng không biết...”

“Vậy ở nơi này có quá nguy hiểm không? Cửu U có thể đến bất cứ lúc nào.”

Cố Tích Triều cau mày: “Đêm nay hoa Huyết Lạc năng lực tăng gấp bội, nếu không nghĩ cách phá hủy, Cửu U chắc chắn sẽ thành ma.”

Nói đến đây, trầm ngâm một lát, chân mày thoáng giãn ra:

“May mắn, mới vừa rồi ta thừa dịp đánh nhau với Thiết Thủ, âm thầm dán bùa được đại sư tặng trên người hắn, như vậy Cửu U không thể nhập thể. Trong Lâm Châu, ta tin không ai có thể địch nổi ta và người liên thủ.”

Dứt lời đứng dậy, lấy tiểu phủ, dưới ánh trăng ngân quang chợt lóe, xé gió lao đến thân cây. Lại thấy hoa lửa văng khắp nơi, nhưng tiểu phủ lại rớt thẳng xuống đất.

Cố Tích Triều cắn răng, phóng tiểu phủ thứ hai, cũng không thể bay trở về. Hoa trắng xóa điên cuồng tràn lan, vây quanh bọn họ thật chặt, hương khí nồng đậm tụy tâm.

“Ta tới giúp người.” Thích Thiếu Thương đang định rút Nghịch Thủy Hàn, lại bị Cố Tích Triều ngăn trở, “Vô dụng, chỉ có người từng luyện ma công mới có thể chặt đứt cây Huyết Lạc.”

Hai người đang rối như tơ vò, đột nhiên một trận âm phong đánh úp, hàn ý nhập thẳng vào xương tủy.

Thích Thiều Thương vội hộ trước người Cố Tích Triều, trầm giọng nói: “Hắn đến rồi.”

Cố Tích Triều cũng nắm chặt đèn lồng trong tay, cẩn thận quan sát bốn phía. Ánh mắt vô tình liếc qua Thích Thiều Thương bên cạnh, thấy nửa gương mặt hắn phơi bày dưới trăng, nửa còn lại ẩn trong tàng cây tăm tối, mái tóc vốn mềm mại nay giương nanh múa vuốt xõa ra rối tung, âm trầm đáng sợ nói không nên lời.

Cố Tích Triều trong lòng rét run, khẽ gọi một tiếng: “Đại dương gia?”

Thích Thiều Thương quay đầu, mắt đã đỏ ngầu như máu, khuôn mặt anh tuấn vặn vẹo dữ tợn.

Cố Tích Triều khiếp sợ lùi ra sau mấy bước, sau khi suy nghĩ đã rõ nguyên do, cười thảm đạm:

“Đại dương gia, người nhớ lầm sinh nhật.”

Lời còn chưa dứt, chưởng phong của Thích Thiều Thương đã sắc bén đánh về phía y...

7. Chương 7

Cố Tích Triều hoảng hốt, vội ngửa người né tránh, chặt vật thoát khỏi nắm đấm của Thích Thiều Thương, nhưng lại bị kinh phong quất vào mặt đau đớn.

Phía sau lập tức truyền đến một tiếng vang như sấm động, đất cát bay tán loạn, tro bụi nổi lên tứ phía, thì ra ghế đá bị chưởng phong quất vào vỡ nát.

Lại nhìn Thích Thiều Thương, trong ánh mắt ngập tràn điên cuồng hung ác, hiển nhiên đã mất đi bản tính.

Cố Tích Triều biết một trường ác đấu là việc không thể tránh khỏi, cắn răng nhảy lên, treo thanh đằng trên ngọn Huyết Lạc cao nhất.

Thích Thiều Thương ngửa đầu trợn mắt nhìn, đang định ngăn cản, lại bị Cố Tích Triều dùng chưởng phong sắc bén bức lui.

Lúc đầu thượng bất phân, công lực ngang nhau, nhưng dần dần, Thích Thiều Thương chiêu thức càng lúc càng mở rộng, không hề kiêng dè. Cố Tích Triều liền rơi xuống thế hạ phong.

“Nghịch đồ!” Thích Thiều Thương đột nhiên gào lớn một tiếng, thanh âm như dã thú hung tàn.

Cố Tích Triều lạnh lùng đáp: “Sao người còn xem ta là đồ đệ?”

“Xét cho cùng, lúc trước ta không nên giữ lại mạng người!”

Thích Thiều Thương rống giận, chưởng nổi chưởng, song chưởng hợp lực đánh về phía Cố Tích Triều..

Trong khoảnh khắc đó, Cố Tích Triều cảm thấy khí tức nghẹn lại, chưởng lực của đối phương như nộ trào mãnh liệt, thế không thể chặn, oán hận xông lên.

Y biết nội công mình có thể nào cũng không thể địch nổi. Dùng tiểu phủ chắn, lại sợ tổn thương người kia. Chỉ có thể hấp thụ chưởng lực, lui ra sau khoảng bốn năm tấc, hai chân tả hữu xông lên, đá thẳng vào huyệt Khúc Trì trên cánh tay phải của Thích Thiều Thương.

Thích Thiều Thương trong phút chốc thu hồi hữu quyền, tả chưởng đánh về phía trước, muốn mượn thế Cố Tích Triều hai chân đang lơ lửng giữa không mà hất ngã y.

Cố Tích Triều mắt thấy tả chưởng của hắn quét đến, đánh vào huyệt Thủy Tuyền ở gót chân mình, không tiếp tục tránh né mà nhẹ nhàng lộn nhào, thoát khỏi chưởng phong, bình yên rơi xuống đất.

Thích Thiều Thương cửu công bắt hạ, càng thêm nóng ruột, tay phải chụp lấy Nghịch Thủy Hàn bên hông.

Không hiểu sao, lưỡi kiếm vừa rời vỏ, tinh quang bắn ra bốn phía, thẳng bức vào đồng tử của hắn.

Hắn hét một tiếng thê lương, trường kiếm rời tay, lao đảo.

Cổ Tích Triều nhất thời ngây người, đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc gọi: “Tích Triều, hắn sợ Nghịch Thủy Hàn, mau!”

Nhìn kỹ, thanh âm phát ra từ miệng Thích Thiệu Thương đang ôm chặt đôi mắt.

Cổ Tích Triều lúc này mới nhớ ra, Nghịch Thủy Hàn được kiếm sư hy sinh thân mình mà đúc ra, có thể tru tà trừ ma, ắt đã tổn thương nguyên khí của Cửu U, nên nguyên thần của Thích Thiệu Thương mới có thể tái hiện.

Y lập tức phóng đến cướp được kiếm, dào dạt mong chờ hỏi: “Đại dương gia, người sao rồi?”

Thích Thiệu Thương chậm rãi buông hai tay, sắc mặt trong ánh trăng âm tình bất định.

Cổ Tích Triều lo lắng, nhịn không được bước đến gần. Đi được một đoạn, Thích Thiệu Thương gương mặt trở nên dữ tợn hừ lạnh một tiếng, thiết quyền cuồng mãnh tựa gió lốc cuốn sạch mọi thứ.

Cổ Tích Triều lùi ra sau mấy bước, chật vật né tránh, nhưng cũng khó tránh bị quật đến xương cốt ê ẩm.

“Đại dương gia?!”

Đáy lòng chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như thế, Cổ Tích Triều cắn chặt răng, yên lặng nâng trường kiếm.

Thích Thiệu Thương bị kiếm quang trấn áp, vội vàng thối lui, giữa đôi chân mảy ứa ra vẻ sợ hãi.

Đây không phải là Thích Thiệu Thương.

Thiên lý truy sát, cho dù cảnh ngộ có thế thảm thế nào, Cổ Tích Triều chưa từng thấy hắn thất kinh.

Lúc đó, y hận điềm tĩnh của hắn, cũng phục khí độ của hắn.

Nhưng giờ khắc này, cũng là mắt sáng đó, mảy kiếm đó, nhưng trước hào quang của Nghịch Thủy Hàn lại không ngừng run rẩy, co rúm rúc vào một góc tường.

“Tích Triều, mau ra tay!”

Hắn đang gọi y, thanh âm bình tĩnh, không hề ăn khớp với vẻ mặt kích động.

Cổ Tích Triều nâng trường kiếm, nước mắt trong vô thức lăn dài trên đôi gò má gầy guộc.

Kiếm quang như sao băng ngời sáng, vẽ trong bóng đêm vô tận.

Thích Thiệu Thương thân thể đã ở nép sát vào vách tường, muốn tránh cũng không được. Cổ Tích Triều tay nắm chặt, lưỡi kiếm như rắn phóng thẳng vào cổ họng hắn.

Đang lúc sấm chớp ùng đoàng, y nhớ đến đôi tay rắn rỏi dưới ráng chiều hôm nào.

Nhớ đến cái ôm ấm áp, nét mặt mừng rỡ của hắn khi biết y chưa chết.

Nhớ tới thanh âm hắn trầm ồm: Tích Triều, từ nay về sau, chúng ta sống cùng sống, nếu phải chết... thì cùng chết...”

Hồi ức lướt qua tâm trí, xung quanh như được bao phủ bởi một lớp dương quang nhàn nhạt, ấm áp đến mức khiến y không thể cầm nổi trường kiếm trong tay.

Hàn quang chợt lóe, Nghịch Thủy Hàn rơi xuống thảm hoa trắng mênh mông khôn cùng.

Thích Thiệu Thương vừa thoát khỏi kiếm quang, lập tức nhảy dựng, lướt đến bên cạnh Cổ Tích Triều đang ngơ ngẩn, một chưởng đánh ra, mạnh như sấm sét, ngay giữa ngực Cổ Tích Triều.

Cổ Tích Triều chỉ cảm thấy nhất thời trước mắt tối sầm, lực phủ ngũ tạng như bị xé nát, một dòng chất lỏng tanh tưởi từ ngực xông lên cổ họng, cả người rơi xuống như hồ điệp đoạn cánh, bay thẳng vào bụi hoa Huyết Lạc.

Thích Thiếu Thương như vẫn còn chưa thỏa, cuồng mãnh nhào tới nắm chặt lấy y, bồi thêm một quyền.

Cổ Tích Triều kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi tràn ra khỏi khoe miệng, không ngừng rơi xuống thảm hoa trắng.

Vị tanh tươi của máu kích thích hoa Huyết Lạc càng lúc càng lan tràn mãnh liệt, chớp mắt đã bao phủ, siết chặt lấy y.

Ánh trăng ẩn trong tầng mây dày, bóng tối bao phủ tiểu viện hoang phế, chỉ có thanh đăng trên ngọn Huyết Lạc vẫn le lói một quang sáng mờ ảo.

Thích Thiếu Thương ngẩng đầu nhìn, cười nham hiểm, đột nhiên phóng người bay lên, quăng thanh đăng trên đất, giơ chân muốn đạp vỡ.

Cổ Tích Triều chồm qua, dùng chút khí lực còn sót lại đánh vào đầu vai hắn, cướp được thanh đăng ôm vào lòng.

Thích Thiếu Thương không ngờ y có thể phản kích, nhất thời thoái lui vài bước, đợi cước bộ định ổn, hóa thẹn thành giận, xuất ra một kích dũng mãnh.

Cổ Tích Triều đã không còn năng lực phản kháng, chỉ gắt gao bảo vệ thanh đăng trong lòng, mặc cho tầng tầng lớp lớp quyền cước rơi trên người như mưa, quay cuồng trong bụi hoa, kéo thành một đường máu thật dài.

Thích Thiếu Thương đánh đến rã người, giận chồng thêm giận, gào thét khiêng một khối đá lớn.

Cổ Tích Triều biết tảng đá kia sẽ nện xuống, bản thân không thể sống hạnh phúc, nhưng cũng không thấy sợ hãi, cúi đầu thì thầm với thanh đăng trong lòng: “Thực xin lỗi, Văn Tình.” Liên bình yên nhắm hai mắt.

Hồi lâu sau, tảng đá kia vẫn lơ lửng trên không, y kỳ quái mở mắt, thấy Thích Thiếu Thương sắc mặt từ đỏ sang xanh, biến ảo không ngừng, tảng đá trong tay vừa buông xuống lại nâng lên.

Cổ Tích Triều lòng như lửa đốt, biết nguyên thần của hắn và Cửu U đang tranh đấu kịch liệt.

Dần dần, từng giọt từng giọt mồ hôi rơi, môi tái nhợt, hắn đã sức tàn lực kiệt.

Cổ Tích Triều cắn răng, dùng hết khí lực cao giọng hét lên: “Đại dương gia, buông tay đi, Tích Triều vốn không muốn sống. Sau khi ngươi thoát thân, hãy nhớ dùng Nghịch Thủy Hàn thay ta báo thù!”

Nhưng Thích Thiếu Thương dường như không nghe thấy, đau khổ vẫy vùng, sắc mặt ngày càng thâm đậm.

Lúc này, vắng vắng tiếng gõ mõ trong trẻo, canh bốn đã đến.

Hoa Huyết Lạc đột nhiên phát ra một vầng sáng yêu dị, rọi trên gương mặt thống khổ, dần dần, nét dữ tợn lại quay về.

Cổ Tích Triều biết đây là mê chú của hoa, dù không chắc hắn có thể nghe thấy thanh âm của mình, vẫn miễn cưỡng nói:

“Đại dương gia, nghĩa tình tri kỷ của ngươi, Tích Triều kiếp sau báo đáp.”

Tảng đá lại giơ cao, trên gương mặt Thích Thiếu Thương toát ra nét hung ác tàn nhẫn.

Mà khoe mắt... lại có một dòng lệ trong suốt chậm rãi rơi...

8. Chương 8

Cổ Tích Triều biết tảng đá sắp nện xuống, Thích Thiếu Thương sau khi tỉnh dậy sẽ đau đến tâm can đứt đoạn, liền nhìn thẳng vào mắt hắn, khẽ nói:

“Đại dương gia, bất luận có chuyện gì xảy ra, người không thể chết, người phải lưu mạng mình, thay ta sống tốt!”

Gần từng tiếng, chậm rãi nói, tựa hồ muốn truyền thẳng vào tâm người kia.

Thích Thiếu Thương theo bản năng lắc đầu, nước mắt lại rơi xuống nhiều hơn.

Dưới tàng cây Huyết Lạc đột ngột vang một tiếng nổ chấn thiên động địa, máu tươi như suối ào ra không ngớt, ngập thảm hoa trắng.

Chớp mắt, hoa trắng bị nhuộm một mảnh hồng nhạt, rồi ngày càng đậm hơn, cho đến khi hóa thành đại dương máu mênh mang.

Đồng tử của Thích Thiếu Thương cũng bị nhiễm, phát ra quang mang đỏ tươi.

Cố Tích Triều biết không lâu nữa hắn sẽ bị ma tính khống chế hoàn toàn, trong phút chốc, ngẩn ngơ hồi tưởng lại một đời mình: lạnh giá, cô độc, tuyệt vọng... Ngày qua ngày, năm qua năm...

“Cứ thế mà chấm dứt đi...” Y buồn bã cười, ôm chặt thanh đằng, chỉ mong có thể lấy thân bảo vệ Văn Tình đến giờ khắc cuối cùng.

Chỉ nghe Thích Thiếu Thương ngửa mặt lên trời hét một tiếng thống thiết, tay nắm chặt tảng đá ném xuống.

Cố Tích Triều mắt đang muốn nhắm nghiền, chợt thấy tinh quang phát ra từ mắt Thích Thiếu Thương, tay phải lật lại, đổi hướng ném. Tảng đá rơi thẳng vào đầu hắn.

“Dừng!”

Cố Tích Triều hét to, chưa kịp nghĩ nhiều, Thần Khốc Tiểu Phủ rời tay, đáng tiếc không có lực, chỉ ma sát với tảng đá xệt lửa. Ầm một tiếng, Thích Thiếu Thương cùng tảng đá ngã xuống thảm hoa đỏ.

Trong phút chốc, Cố Tích Triều cảm thấy lục phủ ngũ tạng đã bị thiêu rụi. Y vùng vẫy chồm đến, thấy Thích Thiếu Thương đỉnh đầu ngập máu tươi, không còn hơi thở.

“Hắn chết rồi, hắn chết rồi...”

Cố Tích Triều trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại một câu, mỗi chữ, hòa cùng một giọt máu rơi trên hoa Huyết Lạc.

Y luôn nghĩ, Văn Tình đã mang tâm của y đi, nhưng giờ mới phát hiện, thì ra nó vẫn yên vị bên ngực trái, vẫn đau tựa sông cuộn bể gầm.

Trời không trăng, gió thổi ào ào, chỉ một thanh âm đơn thuần của gió, nhưng khi thì thê lương sắc sảo, khi thì u tối ngân nga, lúc trầm lúc bổng thét gào.

Do dự hồi lâu, y mới vươn tay mong cảm nhận một chút hơi thở của người kia, nhưng tay lại bất động trong không trung, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Chính vào lúc đó, một cái bóng trắng thoát ra từ đỉnh đầu Thích Thiếu Thương, hạ xuống thảm hoa Huyết Lạc trải dài trên đất.

Hư ảnh dần dần rõ ràng, mơ hồ thấy được một nam tử trung niên, tướng mạo vốn vô cùng tuấn tú, nhưng trên mặt trái phải đều mang những vết sẹo dài, khiến hắn khoác thêm vài phần bạo ngược.

“Cửu U?” Cố Tích Triều trong lòng cả kinh, theo bản năng siết chặt thanh đằng hơn.

Cửu U trong mắt một mảnh đỏ rực, nhắc chân đá vào người Thích Thiếu Thương, mắng: “Đồ ngu, vì tên tiểu súc sinh này, đến mạng cũng không cần!”

Cố Tích Triều thấy thế vội vàng nhào tới, giấu Thích Thiếu Thương ra sau người, lưng chịu một cước thật mạnh. May mắn, đã bao ngày hoa Huyết Lạc bị hủy, công lực của Cửu U chưa không phục, miễn cưỡng chống đỡ được.

Cửu U thấy y thần sắc khác thường, đoán ra nguyên do, oán hận nói: “Tiểu súc sinh, chờ sau khi ta thành công sẽ tìm người tính sổ!”

Dứt lời hóa thành khói nhẹ, bay đến dưới tàng cây Huyết Lạc.

Cố Tích Triều nói lỏng người, muốn đem thân thể hắt dời đi, đột nhiên phát hiện tay Thích Thiếu Thương giật giật.

Y mừng rỡ muốn nhảy cẫng, cẩn thận đặt lỗ tai lên lồng ngực hắt, nghe tiếng đập yếu ớt mà rõ ràng, trong một thoáng, cảm thấy đó là thanh âm đẹp nhất đất trời.

Lúc này, Cửu U ngâm thân người trong suối máu. Một luồng sáng đỏ từ lòng bàn chân hắt thoát ra, trong chốc lát, đã chiếu đến đầu gối.

Ma công thư có viết, huyết tuyến chạm đầu, người và ma sẽ hợp nhất, hóa thành huyết ảnh, giết người trong vô hình. Cố Tích Triều nhớ rõ như thế, bất giác lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Đêm. Đã là thời điểm đen tối nhất, tiểu viện tĩnh lặng, chỉ có từ suối máu phát ra âm thanh vang vọng, vị tanh tưởi lan tỏa đến buồn nôn.

Cố Tích Triều nhìn quanh quất, lặng lẽ kiểm tìm Nghịch Thủy Hàn đã đánh rơi, phát hiện cạnh mình mấy thước lóe sáng một đạo bạch quang. Tâm chấn động, vội rạp người bò qua.

May mắn Cửu U đang chuyên tâm tu luyện, không chú ý đến y. Một lát sau, đã nắm được kiếm trong tay. Nhìn lại Cửu U, huyết tuyến đã dâng đến lưng.

Cố Tích Triều tâm tư bách chuyển thiên hồi, hỗn loạn nghĩ ra vô số chủ ý, nhưng thân thể quá suy nhược, không thể thực hiện.

Đang lo âu, y nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ. Chẩn chú nhìn qua, chỉ thấy một bóng đen ở cửa tiểu viện, kinh ngạc nhìn suối máu kịch liệt phun trào.

“Thiết Thủ?” Cố Tích Triều muốn gọi hắt, nhưng ngẫm đi nghĩ lại, quyết định im lặng.

Cửu U cũng đã phát hiện, hừ lạnh một tiếng, hóa thành một mảnh bạch quang nhanh như chớp đánh về phía Thiết Thủ.

Cùng lúc đó, Cố Tích Triều cẩn rắng dùng cánh tay phải kiệt quệ ném Nghịch Thủy Hàn qua, quát to: “Thiết Thủ, Nghịch Thủy Hàn!”

Thiết Thủ cảm nhận một bóng trắng gào thét lao tới, đang thẳng thốt, kiếm đã đến bên người, nghe ra thanh âm của Cố Tích Triều, nhanh chóng vững vàng nắm chặt kiếm trong tay.

Cửu U bị duệ quang của Nghịch Thủy Hàn trấn áp, không dám đến gần, lập tức đổi hướng muốn trốn thoát.

Cố Tích Triều khàn giọng thất thanh: “Đó là Cửu U, mau...” Lời còn chưa dứt, Thiết Thủ đã ra tay như chớp, hào quang ánh bạc tựa du long truy theo ảo ảnh của Cửu U, khoảng cách ngày một gần. Một tiếng vang chấn động đất trời, thân thể Cửu U hóa thành một màn sương mờ mịt.

Thanh phong nhẹ thổi, khói xám chậm rãi tan biến, hoa Huyết Lạc rơi xuống như lũ. Vừa rồi còn đỏ rực như máu, nay đã héo tàn lả tả tựa thủy triều.

“Thiết Thủ, cuối cùng chúng ta cũng ăn ý một lần.” Cố Tích Triều thì thào, như dây đàn đứt đoạn, nhất thời ngắt đi.

Không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy trong ngực có một luồng nhiệt khí cuộn cuộn truyền vào, ý thức dần dần khôi phục, quay đầu nhìn, thì ra Thiết Thủ đang dùng nội lực trị thương cho y.

Cố Tích Triều không cảm ơn, chỉ xoay người nắm chặt cánh tay hắt mà hỏi: “Thích Thiếu Thương thế nào?”

Thiết Thủ ung dung đứng dậy: “Không sao, ta đã băng bó cho hắt, qua cơn này sẽ tỉnh lại.” Ngẫm nghĩ, đoạn nói tiếp: “Ta còn để hắt ở ngay đây, đỡ cho hắt vừa tỉnh lại đã vội vã tìm người.”

Cố Tích Triều nghe vậy, mặt ửng hồng, cảm nhận ý hài hước ẩn trong lời nói, lại không tiện giận dữ, đành vờ như không nghe thấy gì. Thấy Thiết Thủ đã đi đến cửa tiểu viện, vội cao giọng: “Đêm nay Văn Tình sẽ hiện thân, người không muốn gặp nàng sao?”

Thiết Thủ ngẩn người, thân thể ngừng lại đột ngột. Cố Tích Triều thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Qua đêm nay, chúng ta sẽ không còn gặp nàng nữa.”

Dứt lời, lấy ra một quyển kinh thư đã ố vàng, theo chỉ dẫn, bắt đầu gọi tên Văn Tình.

Đèn lồng xanh biếc chợt tỏa ra một tầng quang mang ánh bạc, thanh đăng không ngừng xoay tròn, khói xanh lã lã bay lên, hội tụ trong không trung thành hình người, trong hoa lượn lờ theo gió, hóa thành hình dạng của Văn Tình, vẫn vận váy dài hồng phấn như xưa.

“Văn Tình!” Cố Tích Triều vội chạy qua, Thiết Thủ cũng không nhịn được mà tiến về phía trước vài bước.

Văn Tình trong suốt xoay đầu lại, đồng tử tựa thu thủy soi rọi dung nhan Cố Tích Triều.

“Tích Triều?” Nàng khẽ gọi, đôi tay ôn nhu vuốt gò má y, “Là chàng sao? Thiếp thật sự... có thể gặp chàng lần nữa?” Ngữ khí mê man, tựa hồ trong mộng ảo.

Cố Tích Triều nắm chặt tay nàng, hạ giọng đáp: “Văn Tình, là ta, ta rất nhớ nàng...” Càng về sau, âm điệu càng trầm đắm tiếng nức nở.

Văn Tình thấy trên mặt y loang lổ vết máu, bất giác đau lòng, vươn tay lau đi máu bên khóe miệng, nhẹ giọng: “Tích Triều, chàng gây đi rất nhiều. Vết thương năm đó có còn đau không?”

Cố Tích Triều vội vàng lắc đầu: “Không sao, không đau chút nào.”

Văn Tình ôn nhu cười, dùng ngón tay chải mái tóc quăn rối tung, giống như thường ngày vẫn làm.

Ánh trăng nhòa nhạt, hai người đắm chìm trong nhu tình, hoàn toàn quên mất một người đang lẳng lặng đứng dưới tầng cây.

Thiết Thủ rũ mi, nhớ đến nàng dưới nhành liễu xanh quay đầu cười dịu dàng với hắn, thì ra... chuyện đã ẩn sâu trong lớp bụi thời gian.

Hắn nghĩ nàng trọn đời không quên hắn. Hắn nghĩ nàng thành thân chỉ để trả thù. Hắn nghĩ... tất cả chỉ là một trò chơi, trò chơi của ba người.

Bây giờ phát hiện, hắn chỉ đang huyễn hoặc mình.

Trong lòng nàng sớm đã không có hắn, thậm chí... trong mắt cũng không có.

Màn kịch của bọn họ đã kết thúc tự khi nào, chỉ còn hắn ngỡ ngàng ra sức biểu diễn trên sân khấu.

Nghĩ vậy, Thiết Thủ cười chua xót, lẳng lặng rời khỏi tiểu viện.

Không ai để ý đến những bước chân của hắn. Tình yêu héo tàn cũng giống như hoa Huyết Lạc, im lặng ẩn trong nắm mộ, không còn vết tích.

Thời gian thấm thoát trôi qua, những áng mây đằng chân trời đã hé vài tia sắc tím, Văn Tình trong lòng Cố Tích Triều ngẩng đầu nhìn, ánh mắt dần trở nên thê lương.

“Tích Triều, thiếp phải đi rồi.” Nàng khẽ nói, thanh âm nhỏ như không nở để y nghe thấy, nhưng truyền đến bên tai lại tựa sấm đánh chớp giạt dòng đoànng.

Y gắt gao dùng cánh tay khóa chặt nàng, như một đứa nhỏ búng bình: “Đừng đi, Văn Tình, đừng rời khỏi ta.”

Vòng tay của y ấm áp đến thế, nàng nhắm mắt lại, lưu luyến không rời.

Nhưng, từng hồi chuông vang vọng từ phía chân trời, nàng biết, đó là âm thanh thúc giục. Nàng lưu lại đây, sẽ chỉ liên lụy đến y.

Quay đầu chăm chú nhìn đôi mắt ửng trong suốt, khóe môi hơi nhếch lên, khẽ khàng: “Tích Triều, chàng có biết, cả đời này ta hạnh phúc nhất khi nào không?”

Y hoang mang lắc đầu, trong hồi ức, chưa bao giờ y nhìn thấy nàng vui vẻ.

“Đó là bốn mươi chín ngày trong thanh đặng.” Nàng cúi đầu cười ngọt ngào, “Từ khi quen biết chàng, đây là những ngày được ở bên chàng lâu nhất, tuy không nhìn thấy, nhưng giờ giờ khắc khắc đều cảm nhận được sự hiện diện của chàng, thiếp vô cùng hạnh phúc...”

Cổ Tích Triều cắn chặt môi, cố nén những giọt lệ ứ đọng nơi khóe mắt, nhẹ nhàng thở dài: “Ta đi cùng nàng, vĩnh viễn ở bên nàng, được không?”

Vân Tình lắc đầu: “Như vậy là đủ rồi, kiếp này có thể gả cho chàng, ông trời đối đãi với thiếp cũng không tệ. Thiếp không dám mong cầu nhiều hơn.”

Nàng chậm rãi dựa vào ngực hắn, “Thiếp chỉ sợ, sợ sau này chàng sẽ một mình cô độc trên cõi đời, sẽ cảm thấy tịch mịch, sẽ không vui...”

Nước mắt Cổ Tích Triều lăn dài trên gò má xanh xao, từng giọt, rơi xuống mái tóc đen nhánh của Vân Tình.

Nàng ngẩng đầu, nhẹ nhàng giúp y lau đi.

“May mà, đêm qua thiếp đã biết trên đời này còn có một người, có thể vì chàng mà không màng đến sinh mệnh...”

Cổ Tích Triều vội ngắt lời, “Chỉ vì hắn quen làm đại hiệp mà thôi, đối lại là người ngoài, hắn cũng sẽ cứu.”

Vân Tình mỉm cười, nụ cười dịu dàng mà ý vị thâm trường.

Tiếng chuông ngày càng nhanh, là nhạc thanh đến từ cõi tâm linh, xa xăm ảm đạm.

Cổ Tích Triều tất nhiên không thể nghe, hãy còn gắt gao ôm nàng. Riêng Vân Tình cảm nhận được thân thể ngày càng mất đi trọng lượng, thời hạn cuối cùng đã đến.

Nhẹ nhàng vùng khỏi vòng tay y, ôn nhu nói:

“Tích Triều, mỗi một ngày ở bên chàng, thiếp đều hạnh phúc như thế. Chỉ sợ qua cầu Nại Hà, cuối cùng sẽ quên đi tất cả. Chàng đáp ứng thiếp, sống thật tốt, thay thiếp kéo dài những hồi ức tốt đẹp, được không?”

Cổ Tích Triều giật mình, thật bất đắc dĩ mà gật đầu.

Vân Tình cười yếu ớt, môi mềm ôn nhu chạm vào má y, hạ giọng nói: “Tướng công, thiếp đi đây.” Lời còn chưa dứt, thân ảnh đã hóa thành hư vô.

Cổ Tích Triều vươn tay muốn kéo lại, chỉ hươ vào khoảng không. Gió thổi bên tai bi thương như tiếng ai nức nở.

Khi Thích Thiều Thương tỉnh lại, những tia ban mai đầu tiên đã vương trên cành lá. Sắc trời còn chưa sáng hẳn, từ màu đen chuyển sang màu lam sẫm tịch mịch.

Nước chảy róc rách bên tai, nhìn kỹ, thì ra là bờ sông nơi thả hoa đăng.

Hắn ngẩn ngơ một lát, một đoạn trí nhớ hiện ra trong đầu. Cảnh cuối cùng, chính là hắn giơ cao tảng đá, ném về phía Cổ Tích Triều cả người đầm máu, vô lực chống lại.

Hắn sợ đến mức ngồi bật dậy, khàn giọng hét lên: “Tích Triều!”

Liếc mắt đã thấy người nọ đang thấp một cái hoa đăng, trên đèn viết: “Nâng cốc chúc đông phong, lại cùng ung dung.” Mơ hồ là bút tích của chính mình.

Hắn vừa mừng vừa sợ, chân lão đảo, suýt nữa đã té xuống sông.

Cổ Tích Triều tay giữ chặt hắn, Thích Thiều Thương bắt chập bộ dạng chặt vật, chộp lấy cánh tay y, cẩn thận quan sát khắp người, vội vàng hỏi: “Tích Triều, người không sao chứ? Ta nhớ rõ tảng đá...”

Cổ Tích Triều thấy trán hắn rịn mồ hôi lạnh, nhìn thấu được nỗi lo âu, tâm vô cùng cảm động, miệng lại thản nhiên: “Có người đem tảng đá đập lên đầu mình, cho nên ta không sao.”

Dứt lời, giương mắt chăm chú nhìn đỉnh đầu người kia, “Vết thương của người thế nào rồi?”

“Ta bị thương sao?” Thích Thiếu Thương lúc này mới cảm nhận cái đau ần ần trên đầu, cười khờ khạo: “Không sao, người bình yên vô sự là tốt rồi.”

Vô ý nhìn đến đèn lồng vốn màu xanh đã chuyển sang màu vàng nhu hòa, thận trọng hỏi: “Văn Tình cô nương...”

“Nàng đã chuyển thế.” Cố Tích Triều bình tĩnh đáp, trong giọng nói lại không giấu nổi chua xót.

Thích Thiếu Thương yên lặng ngồi bên, cùng y sóng vai nhìn trên sông ngàn ngọn đèn chìm nổi, tỏa ra ánh sáng mê ly.

Hắn biết y chưa thể thoát khỏi nỗi thống khổ mất Văn Tình, nhưng bọn họ vẫn còn trẻ, vẫn còn một quãng đời dài để học cách quên đi. Nếu một năm, hai năm không đủ, vậy thì mười năm, hai mươi năm, cho dù y vĩnh viễn không thể quên người đã khuất, song nỗi đau trong lòng cũng sẽ dần nhạt phai.

Mà bất luận bao lâu, hắn đã hạ quyết tâm cùng y, không để y cô đơn một mình trong bóng tối tịch liêu.

Nghĩ đến đây, Thích Thiếu Thương mày giãn ra, nhận đèn hoa sen từ trong tay y, cẩn thận thả ra giữa sông, nói:

“Đèn đã bị ướt, người làm sao thả nó lên vậy?”

Cố Tích Triều thản nhiên, “Chút tài mọn thôi. Đã có người tin như thế, ta thành toàn một lần. Tiếc rằng Lâm Châu không có Pháo Đả Đăng.”

Thích Thiếu Thương nghe vậy vội nói, “Ta có mang theo mấy vò từ Liên Vân Trại, để ta về khách điểm lấy.” Dứt lời liền định đứng dậy.

Cố Tích Triều ngăn hắn lại, “Tương lai còn dài, tiếc chi vài ba khắc.”

“Tương – lai – còn – dài,” Thích Thiếu Thương chậm rãi thưởng thức bốn chữ, thấy hương vị ngọt ngào quanh quẩn trái tim, người lâng lâng trong men say nồng thắm.

Lúc này, dương quang trải trên mặt sông một lớp vàng óng ánh, ấm áp yên vui.

Những hạt bụi li ti lẳng đặng trong không trung, lưu động theo từng tia nắng sớm, chậm rãi khó tin, mà thời gian lúc này cũng ngưng đọng. Chỉ có, một lão đánh cá thông thả cầm nhành trúc xanh, đứng trên chiếc thuyền con nhẹ nhàng trôi trên mặt sông lăn tăn sóng nước.

Thích Thiếu Thương thản nhiên nói: “Tích Triều, chi bằng chúng ta ở đây, chèo thuyền bắt cá, cùng ngắm bình minh hoàng hôn, được không?”

Cố Tích Triều không trả lời, ý cười bên môi dần dần hiện rõ, tan hòa cùng đồng tử trong veo, xuôi theo ánh mặt trời tươi đẹp...

– HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-thanh-dang>